

Adab. Kabul
Vol.4, No.4 Hut 1335
(February 1957)

Ketabton.com

ادب کابل

فهرست مندرجات

شماره	مضمون	نویسنده	صفحه
۱:	شعر خوب	نسرین	۱
۲:	ارسطو	علی محمد زهما	۸
۳:	خیام و فلسفه	اداره	۱۴
۴:	روانشناسی طفل	ترجمه دوکتور انصاری	۱۵
۵:	بگذشت و رفت	محمود طرزی	۲۵
۶:	قصیده	صائب	۲۶
۷:	دخوکنو، یاعمر صاحب	ربنیتین	۲۸
۸:	برف	ملک الشعر آیتاب	۳۸
۹:	ندای تقدیر	ترجمه «ح»	۴۰
۱۰:	هجویری	محمد رحیم الهام	۴۱
۱۱:	ساقی	عراقی	۴۸
۱۲:	تنویم	ترجمه هاله	۴۹
۱۳:	یک مکتوب ادبی	کاهی	۵۴
۱۴:	چگونه مطالعه باید کرد	ترجمه شیو ایانا	۵۵
۱۵:	چادر نشینان افغانستان	معمدی	۶۴

ادب

علمی، ادبی

صاحب امتیاز: فاکولته ادبیات مدیر مسئول: عیدالله شیوایانا،

شماره چهارم - سال چهارم - حوت ۱۳۳۵ - فیبروری ۱۹۵۷ - نمبر مسلسل «۱۳»

نسرین

کسی که صدای شعر را تحقیر

میکند و حشی ای بیش نیست (گوینده)

شعر خوب

۲: مفاد شعر

طوری که قبلاً شعر را معرفی نمودیم ممکن است بعضی پرسند در صورتیکه
نثر میتواند احتیاجات بشر را تأمین نماید شعر چه نیازمندی باقی می ماند؟ و چه سودی
از آن متصور خواهد بود؟ از آنرو لازم می آید تا بصورت بسیار موجز فواید شعر
را برشمرده در باره فواید آن اظهار نظر نمود.

۱- فایده شعر از نظر آهنگ: چیزی را که بنام صنائع مستظرفه می شناسیم غیر
از تناسب مخصوص بین اجزای اشیای مخصوص چیزی دیگر نیست پس اگر
تناسب در اصوات بکار رود و موسیقی است و اگر در حرکات ظهور کند رقص و اگر

در کلمات و الفاظ روی دهد شعر و اگر در رنگها جلوه نماید رسامی و نقاشی
میباشد، همین تناسب و آهنگ است که صنائع فوق را بمیدان آورده و هر یک از
صنائع به اندازه تناسب و آهنگ خویش بر روح انسان تأثیر می افکنند. بلی آهنگ
است که در انسان اگر چه در حال طفولیت باشد تأثیر می اندازد چه هنگامیکه
مادرش ترانه خواب یعنی لولو لورا با آهنگ مخصوص زمزمه میکند روح طفل
را مجذوب ساخته و از گریه آرام و بخواب اندر میشود آهنگ است که مارهای
وحشی را هنگام نواختن طوله بسوی خود می کشاند و شتران از حدی (۱)
مست میشوند چنانکه حضرت سعدی روحش شاد فرموده:

شتر را چو شور طرب در سراسر است اگر آدمی را نباشد خر است

پس شعر که برای انسان انشاد گردیده بدیهی است که بر روح انسان اثر عمیقی
می اندازد بعضی از آهنگ شناسان ادعا دارند که اگر در شعر حروف «ژ»
«ج» و «ش» هر قدر زیاد و به تکرار استعمال گردد بهمان اندازه آهنگ آن دلنشین
تر و اثر آن گیرا تر میباشد زیرا کلمات مرکب از این حروف لعاب دهن را
زیاد و انسان را تر صدا میگرداند شعر برای تمام حاسه های ما مضامین تهیه
کرده هر یک را محظوظ میسازد و همچنین برای صاحبان اذواق مختلفه
مضامین مختلفه فراهم میکند و باز بسبب وزن مخصوصی که در شعر است بیشتر
ذهن نشین و لذت بخش میگردد.

۲- فائده شعر از لحاظ تخیل: تخیل عبارت است از جلوه دادن چیزهای

(۱) حدی بضم حا و فتح دال مهمله و در آخر الف بصورت یا ع- بارت از
سرودی است که شتر بانان عرب برای گرم رفتاری شتران در قافله می سرایند
و شتران مست شده چالاک می گردند:

نوارا سخت تر میزان چو ذوق نغمه کم یابی

حدی را بیشتر میکن چو محمل را گران بینی

و همی و خیالی بصورت واقعی، پس شعریکه در آن تخیل بکار رفته ذهن و خیالات انسان را برای مدتی سرگرم و مشغول میسازد چه انسان ابتکار را دوست دارد و اشعار تخیلی بیشتر متکی بر ابداع و ابتکار است از اینجاست که طائر خیال پروبال بخود داده در فضای لایتناهی عالمی که شاعر آنرا ابداع نموده پرواز کرده به تفریح و تفرج میپردازد زیرا در عالم واقعی و حقیقی مشاهده آنها امکان پذیر نیست و شاعر است که ما را بجهانی که سر اسر نشاط و سرور است رهنمائی کرده با سرار و روزی ما را آشنا میسازد. باین ترتیب حسن ابداع و ابتکار را در ما تحریک مینماید.

۳- فایده شعر از لحاظ تاریخ: شعر است که اعمال نیکو و پسندیده و همچنین اعمال زشت و ناستوده هر نسل را یکی بعد دیگری جلو چشمان مان قرار میدهد و نتایجی را که محصول وقایع مذکور است توضیح مینماید یعنی علل ترقی و یا تنزل آنها را بما درس میدهد از اینجاست که ما از آنها درس عبرت گرفته با آنچه که موجب سعادت و ترقی میگردد متوجه گردیده و از آنچه که باعث فلاکت و انحطاط میگردد متحذر میشویم شاهنامه فردوسی و سکندرنامه شیخ نفا مسی است که تاریخ باستان را زنده گردانیده خلاصه شعر بر علاوه القاء اعمال پسندیده خدمت بزرگی بتاریخ انجام میدهد زیرا بسا از نقاطی را که هنوز تاریخ آن روشن نیست میتوان از اشعار دوره های مختلفه بدست آورد.

۴- شعر آئینه کلتور و ثقافت است: پر واضح است که شعر از موثرات زمان خویش بهره زیاد میگیرد یعنی از رسوم، عنعنات، علوم، فنون، و غیره محیط متأثر گردیده آنرا پیرایه بندی نموده منعکس میسازد. از آنرو میتوان آنرا آئینه ثقافت و کلتور نامید اگر بخواهیم ثقافت و کلتور دوره غزنویانرا بدانیم البته بهترین مرجع ما اشعار فرخی، عنصری، مسعود سعد، منوچهری، و غیره خواهد بود.

۵- شعر در بسط و وسعت زبان کمک میکند: طوریکه همه میدانیم که در شعر صنائع لفظی و معنوی بکار میرود تا بر حسن و لطافت آن افزوده گردد از آنرو

کلمات را در بسا موارد بمعنای دیگری بکار می بندند و معنی تازه بمیان می آید مثلاً در ابهام، تشبیه، استعاره، مجاز و غیره کلمات معنی تازه پیدا میکنند و همچنین برای اظهار احساسات رقیق و تخیلات دقیق کلماتی ایجاد میگردد ازین جاست که شعر کلمات و تخیل مخصوص میخواهد و بدون از شاعر دیگر نمی تواند آن کلمات را باستعمال آرد و با آن زبان سخن گوید. پس ثابت گردید «که شعر بواسطه استعمال کلمات بصورت مجاز و استعاره ایجاد ترکیبات تازه خدمت زیادی کرده»

۶- شعر زبان اصلی را محافظه مینماید: اگر کمی دقت بخرج رود و قتیکه یک زبان بیگانه بالای یک زبان چون سیل سر ازیر میشود نثر تاب مقاومت آن نیاورده مغلوب و مقهور میگردد ولی شعر با کمال متانت باز زبان بیگانه پنجه داده نمیگذارد زبان اصلی و ملی از آرایش زبان بیگانه کثیف و آلوده نگردد ازین جهت شعر را حامی زبان میتوان نامید.

۷- شعر مفکوره های اجتماعی، اخلاقی، و فلسفی را جالب تر و مؤثرتر جلوه میدهد و پرنسیب های سود مندی را که برای اصلاح و بهبود جامعه وضع گردیده بانیرنگ های مخصوصی بر مامی قبولاند، شعر جذبات و احساسات ما را به شور می آورد و یک نوع رقت بآنها مینماید از آنرو شعر را میتوان مخزن احساسات رقیق نامید. شعر در تنمیه احساسات مفیده و تنقیه احساسات غیر مفیده کمک میکند. زیرا اگر احساسات و عواطف انسان نمی بود در آنصورت از وحوش و سباع فرقی نمیداشت. و مانند حیوانات هر چه میخواست میکرد ولو که ناجائز بوده بمضار دیگران تمام میشد. پس شعر است که این احساسات را در مانشو و نما داد در هسپار جادهء انسانیت کامل میگردد. دیگر اینکه چون شعر کلام موزون است در نفس زیاده تر و موثر و جاگزین میشود این بود چند نکته که در باره مفاد شعر بصورت موجز بیان گردیده چه قلم بنده از مفاد بیشماری که در شعر مضمراست قاصر بوده نمی تواند تمام آنها را طوریکه

می شاید جمع و در باره آن ایضاحات لازمه بنماید مگر بشر طیب که شعر ، شعر
باشد نه نظم چنانکه (مرحوم مالک الشعراى بهار) چه نیکو فرموده :

شعر دانی چیست مروارید از دریای عقل
هست شاعر آنکسی کابن طرفه مروارید سفت
صنعت سجع و قوافی هست نظم و شعر نیست
ای بسا ناظم که نظمش نیست الا حرف مفت
شعر آن باشد که خیزد از دل و جوشد بلب
باز بر دلها نشیند هر کهجا گـوشی شنفت
ای بسا شاعر که او در عمر خود نظمی نساخت
وی بسا ناظم که او در عمر خود شعری نگفت

اکنون مفاد آنرا از زبان شهریار بشنوید

شعر فـکر ظریف را گـویند نظم نغز و لطف را گـویند
شعر نظمی بود بس بحر حلال که کنند اهل ذوق بحال بحال
شعر نظم بلند فردوسی است راست گوئی ترا نه قدسی است

• • •

هر چه زان دیده بر خورد شعر است هر چه اندوه دل برد شعر است
هر کهجا بوی وجد و حالی است هر چه را جلوه و جمالی است
هر چه آزاد دل بدو بندند و آنچه ذوق سلیم بپسندد
غضب شیرو غمزه های غزال خشم دریا و لطف آب زلال
حال ابهام چنگل انبوه قهر طوفان و سهمگینی کوه
ز همت سبزه و تبسم گل سرو ناز و ترانه بلبل

آه مظلوم و ناله شبگیر سرکشی جوان و صحبت پیر
خفتن طفل و دامن مادر عشق بی باک و عفت دختر
جوشش چشمه سار و سایه بید تیغ کوه و دمیدن خورشید

* * *

شعر آ میخته است بادل و جان شیر و شکر بود بکام جهان
باتوای شعر عالم است بهشت و ربهشت است بیتو باشد زشت
بی تو انسان نمی تواند زیست و آنکه بی شعر زیست، انسان نیست

* * *

گیتی آراسته ز حکمت و شعر خراج ازین دویاوه باشد و معر
حکمت اندام عالم است و دوام شعر دروی تناسب اندام
حکمت آنچه لازمست و ضرور شعر ز بیائی است و ذوق و سرور
حکمت آمد اساس و ماهیت شعر کمیت است و کیفیت

* * *

شعر موزون سرودن آسان نیست شاعر خوب بودن آسان نیست
سخنی نغزو نغمه ئی موزون نه ازین سازهای بی قانون
چون گلستان شیخ داروی جان چون غزلهای خواهی جاویدان
سخنی برق دیدگان افروز برق غیرت فروز و خرمن سوز
سخن خفته گان بهوش آور به تن مرده خون بجوش آور
سخنی گمراهان هدایت کن وز دل افتادگان حمایت کن
سخنی منقبض کن عضلات نه عروض مفاصلن فعلات
سخنی آب داده چون خنجر که جوان را فرو خلد بجگر

بهر سرکوب سرکشان ، چکش
 سخن ما و رای مقیاسات
 سخنی درس و مشق اخلاقی
 نه ستمگر نواز و عاجز کش
 جام لب ریز ذوق و احساسات
 وهو مرآت وجهه الباقی

• • •

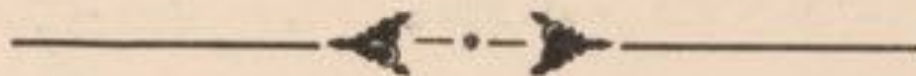
شعر موزون ترانه ابدی است
 شعر موزون زبان جان و دل است
 گر دل از سنگ سختتر باشد
 شعر را برق تیغ عالم گیر
 شعر در هر کجا که پای نهد
 منکر او شدن زبی خردی است
 جان و دل را شریک آب و گن است
 هم در و شعر کارگر باشد
 همه آفاق را کند تسخیر
 میز بانس بدیده جای دهد

• • •

شعر هم صنعتی است نغز و ظریف
 شعر هم آیتی است تو فیتی
 گوهری باشد از بدایع و بس
 که بد و ما یل است ذوق لطیف
 صنعتی در ردیف موسیقی
 کش طبیعت نداده بر همه کس

• • •

ادبیات کی خرافات است
 بس قدیم است این دورالفت
 ادبیات هر گروهی پیش
 ملتی که از ادب نصیبش کم
 با تمدن کیش منافات است
 مستقیم است این دورانمیت
 بهمان نسبتش تمدن پیش
 کم نصیب است از تمدن هم

پيوسته بگذشته

علی محمد زهما

ارسطو

دینیات ارسطو خیلی دلچسپ میباشد و با سایر متافزیکهای او مربوط می باشد (دینیات) یکی از اسمایست که بمتافزیک های او داده ایم (در اینجا بایست بخاطر داشت که کتابهاییکه ماتحت این عنوان میشناسیم توسط ارسطو آن اسم داده نشده)

قرار عقیده ارسطو سه ماده وجود دارد: آنهائیکه حس میکند و از بین میرود، آنهائیکه حس میکند ولی از بین نمیرود، و آنهائیکه نه حس میکند و نه از بین میرود بصنف اول نباتات و حیوانات تعلق دارد و بدسته دوم اجسام لاهوتی تعلق میگیرد.

(ارسطو معتقد بود که اجسام دسته دوم بااستثنا ای اینکه متحرک است تغییر نمی پذیرد) و بصنف سوم روح عقل انسان و هم از خدا تعلق میگیرد.

دلیل عمده برای وجود خدا اینست که خداوند علت اول (علت العلل) میباشد. بایستی آنجا وجودی (باشی) موجود باشد که حرکت از آن سر چشمه میگیرد و این شی و یا وجود حرکت داده شود، و این شی بایست اصل (اساس) باشد و یا واقعیت.

هدف آرزو، و هدف فکر، قرار عقیده ارسطو، باعث حرکت میگردد بدون اینکه خودش بحرکت افتد. پس خدا برای اینکه علت است حرکت را بوجود میآورد، درحالیکه هر علت سایر علت حرکت، کار میکند برای اینکه خودش در حرکت میباشد (مانند بال بلیارد). خدا عقل مجرد است؛ زیرا فکر چیز است که بهترین باشد حیات بخدا تعلق دارد؛ زیرا واقعیت و حقیقت عقل حیات است و خداوند همان واقعیت میباشد و واقعیت اینکه خدا فقط بذات خود انکا دارد (قایم بالذات) دلیل خوبی و ازلی بودن حیاتش میباشد پس ما گفته میتوانیم که خدا موجودیست ازلی، و منتها درجه نیک. حیات برای ابد بحرکت خود دوام میدهند و بخدا تعلق دارد، این است خدا.

پس واضح و مبرهن گردید که اینجا اصلی و اساسی وجود دارد، اصل و اساسی که ازلی و ابدی میباشد، حرکت داده نمیشود و از اشیائی که حس دارد جدا میباشد چنان و نمود شده است که این اصل (ماده) جای را اشغال نمینماید، جسم و اعضاء ندارد و نامرئی میباشد...

لیکن اینهم نشان داده شد که آن شی (خدا) فعال میباشد و تجزیه ناپذیر است، سایر اشیاء محکوم به تغییر جای و مکان میباشد و آن تغییر را بچشم سر دیده میتوانیم. خدا برای ابد موجود است، عقل مجرد است، برای ابد خورسندی در آن وی است و بذاته مکمل میباشد جهان محسوس، برعکس ناقص است لیکن حیات دارد، آرزو و عقل ناقصی دارد تمام اشیای زیر و کم و پیش از وجود خدا آنگه اندواز جذبه محبت بخدا در حرکت میباشد پس خدا علت العلل تمام فعالیتها میباشد تغییر عبارت است از دادن شکل به ماده ولی ماده بکلی زایل نمیگردد فقط خدا تماماً شکل است و ماده ندارد جهان همیشه بطرف شکل میرود و بیشتر و بیشتر مانند خدا میگردد لیکن این عملیه (از ماده بطرف شکل رفتن) انجام پذیر نمیشود زیرا ماده بکلی از بین برده نمیشود این یک دین مرقی است و بار تقاء سروکار دارد زیرا خدا مکمل و ثابت میباشد و این اکمال و ثبات جهانی را که او را دوست دارد بحرکت در میآورد.

ازین معلوم میشود که فلاطون درین مورد ذهن ریاضی دانی را داشته در صورتیکه ارسطو دماغ بیالوژی دان را داشته بود.

این بود اختلاف در دین افلاطون و ارسطو. اینکه ارسطو تبلیغ اخلاق زشت (یابد اخلاقی) را مینمود یک مسأله ایست که بین اظهار کنندگان نظریه درین موضوع اختلافات نظر وجود دارد. این رشته از ارسطو طرفداری کرد و میگفت که او تبلیغ بد اخلاقی ننموده است، در ممالک مسیحی پیروانی پیدا کرد. طرفداران افراطی آنرا بنام اپیکوریها یاد میکردند و دانتی آنها را در جهنم سرازیر دیده است. حقیقت امر اینست که دکتورین ارسطو مغلط میباشد و برای انسان به بسیار آسانی سوء تفاهم رخ میدهد. در کتاب موسوم به (روح) ارسطو مینویسد که روح با جسم بسته میباشد و دکتورین فیثاغورثیها که بتناسخ ارواح معتقدند بخیانت و یورشند میزنند. او عقیده دارد که روح با جسم توأم ازین میرود: روح بدون کدام شک و تردید از جسم جدا نمیکردد. لیکن بعد ازین گفته فوراً علاوه مینماید:

(یابدون شک یک جزء روح از بدن منفک نمیکردد) جسم و روح با هم رشته‌های مشترکی دارند مانند اینکه شکل و ماده با هم مربوط میباشد روح را باید شی دانست مانند که شکل در یک جسم مادی وجود دارد و حیات بطور باسقوه در آن نهفته میباشد لیکن ماده و باشی واقعی میباشد. پس روح هم واقعیت و حقیقت جسم میباشد طوریکه ارسطو در بالا شرح و بسط داده شد.

روح یک شی و یا ماده ایست که با جوهر یک چیز مطابقت میکند و شباهت میرساند. روح واقعیت بدرجه اول میباشد. و حیات در آن بالقوه موجود است؛ اگر میپرسیم که روح و جسم یکی میباشد، سوال بیمعنی خواهد بود، بهمان اندازه بیمعنی که پرسیم موم و شکل که بدان داده شده یکی میباشد از تمام گفته ارسطو چنین برمی آید که روح آخرین علت جسم میباشد.

درین کتاب ارسطو بین (روح) و (عقل) تمیز قابل میشود و عقل یکدرجه بالاتر از روح قرار میدهد نیز علاوه کرده میگوید که «عقل» نسبت به (روح) کمتر

مربوط و منوط به جسم میباشد. بعد از اینکه ارسطو را جمع بر وابط روح و جسم سخن میگوید، موضوع برگردانیده و میگوید: (مساله عقل جور دیگر میباشد، چنان مینماید که عقل یکشی مستقل است و نهال آن در روح غرس شده و فنا ناپذیر میباشد.) نیز علاوه مینماید. (ما هنوز دلیل برای اینکه عقل باقوه فکر چه میباشد) نداریم، چنان مینماید که عقل (دماغ) از روح فرق بارزی دارد بهمان اندازه فرق که بین فانی و فنا ناپذیر موجود است شاید در بین عقل (دماغ) و روح هم وجود داشته باشد؟ و این عقل میتواند بر خلاف سایر چیزها به تنهایی زنده بماند و تمام حصص و اجزای روح با استثنای عقل نمیتواند بطور مستقل زندگی نماید؛ عقل با «دماغ» جزء وجود مایه میباشد و این جزء وجود ما هم ریاضی میداند و هم فلسفه میفهمد هدف های این جزء لامنتها میباشد و از همین سبب است که بذات خود این جسم لامنتها است. روح چیزی است که جسم را بحرکت در می آورد و اشیای محسوس را مینگرد؛ این روح خود تغذیه مینماید، حس مینماید، فکر میکند لیکن عقل با (دماغ) وظیفه فوق العاده اعلی تفکر را بعهده دارد و این فکر کردن به اعلی درجه خاصه عقل (دماغ) میباشد که به جسم و حواس قطعاً تعلق ندارد. پس عقل (دماغ) فنا ناپذیر است در صورتیکه حصه باقی جسم چنین نمیباشد.

برای اینکه دکتور بن روح ارسطو را بدانیم بایست بخاطر داشته باشیم که روح در نزد وی (شکل) جسم می باشد و روابط قواره و قیافه یکقسم از (شکل) آن میباشد. چه زاویه مشترک بین روح و شکل وجود دارد! گمان میرود چیزیکه لفظ مشترك بین روح و شکل ایجاد مینماید اینست که روی یکماده منفعت مشترك دارد. مثلاً یک تکه سنگ مرمر که بعدها توسط دست یک مجسمه ساز، بقبال مجسمه ریخته میشود و هنوز از سایر سنگهای مرمر علاقه خود را قطع نکرده است و هم هنوز یک (شی) شده است.

نمیتوان گفت که اتحاد و وحدت بین شکل و ماده بوجود آمده است و لسی زمانیکه مجسمه ساز آنرا بقبال مجسمه بریخت، آنگهست که این وحدت بوجود میآید. این وحدت چه جور بوجود می آید! این وحدت از سر چشمه فیاض

قیافه (قواره، شکل) قواره در فضای حیات و وجود جلب توجه بینندگان را مینماید ازینجا است که میبینیم نقاط جوهر روح (جوهر و حیکه بشکل جسم میباشد) جسم را در یک وحدت عضوی میریزد و در پی مقاصد مشترک و هم نگاهش می اندازد. یک عضو مجرد و واحد مقاصدی دارد که در خارج وجودش، موجود میباشد، طور مثال: چشم جدا از وجود و بذات خود دیده نمیتواند و از همین نگاه است که تشکیلات، نظم و نسق یا شکل چون آفتاب اشعه موجودیت خود را بهر جا و هر کجا حتی در عمق بحر ها و در قتل شامخ میرساند.

و چیزیکه به شی، بدرخت، و حیوان موجودیت میدهد در نزد ارسطو بنام (روح) یاد میگردد لیکن (عقل) یک جزء (روح) میباشد و کمتر با جسم علاقه و انس دارد. شاید این روح باشد، لیکن فقط یکعده محدودی از جاندارها دارای این (صفت) (عقل) میباشد حرکت معمول بعلمت عقل (مجرد) نمیباشد زیرا عقل هیچگاه در باره چیزیکه عملی باشد در نمی آید. نیز این عقل هیچگاه توصیه نمینماید که بچه چیز دست اقدام در از نمائیم و از چه چیز خود داری کنیم.

مانند بدکتورین ارسطو فقط با مختصر تغییر اصلاحات در اخلاقیات نیکو مکین (Nicomachean Ethics) (۱) جلب توجه کرد: در اخلاقیات مذکور گفته میشود که در روح دو عنصر وجود دارد. یک عنصر آن عقلی و عنصر دیگرش غیر عقلی میباشد و عنصر غیر عقلی آن دو طرف دارد. یکی نباتی است و این عنصر در تمام اشیاء زنده پیدا میشود و دیگرش اشتهائی است که در تمام حیوانات سراغ میگردد. حیات عقلی روح عبارت از فکر کردن میباشد و این خورسندی و افری برای انسانی تولید مینماید لیکن این حیات با تمام معنی کلمه میسر حال کسی نمیکرد. (چنین یک حیات عالی برای انسان خیلی مشکل است میسر گردد، گوئی بدین مساله جنبه لاهوتی و قدسی میدهد) اگر تعقل با در نظر گرفتن و مقایسه نمودنش با انسان لاهوتی و قدسی است، پس زندگی کردن مطابق با تعقل و قتیکه با حیات انسان مقایسه میگردد، نیز لاهوتی و قدسی میباشد. پس مانباید به نصیحت

(۱) تاریخ فلسفه در غرب فیلسوف معاصر انگلیسی برتر اندر سل ص ۱۷۱

آنهاییکه از مادیات سخن میزند گوش دهیم نیز نباید باین توصیه که ماقانونی هستیم و با چیزهای قانونی سروکار داشته باشیم، گوش دهیم نباید، نباید. بلکه بایستی بکوشیم تا خود را فنا ناپذیر سازیم و سعی بلیغ بخرج دهیم برای مطابقت بهترین چیزیکه در نهاد مانهفته است زندگی کنیم، زیرا اگر مقدار آن چیز نهفته در ما کم باشد باز هم کار محیر العقولی را مینمایند.

ازین فقرات معلوم میگردد که فردیت - آنچه که شخصی را از شخص دیگر تمیز میدهد با جسم و روح غیر عقلی سروکار دارد در حالیکه روح عقلی و فکر (mind) لاهوتی و قدسی بوده و مشخص نمیشود، طور مثال شخصی ماهی را دوست دارد و شخصی دیگر سب را میپسندد. این اختلاف در ذوق بین آنها فرق نشان میدهد. لیکن وقتی که آنها را جمع به جدول ضرب زبانی فکر - و صحیح فکر میکند فرق بین شان وجود ندارد. پس فانی بودن عقل و (دفاع) یک فانی بودن مشخص اشخاص منفر د نمیباشد لیکن یک فناپذیرئی که با خدا سهیم میباشد چنان نمی نماید که ارسطو در فناپذیرئی مشخص معتقد بوده است البته فلاطون بدان اعتقاد داشته و بعدها مسیحون و حتی مسلمانها بدان عقیده گرویده اند. ارسطو همین قدر اظهار عقیده کرده است که: بهمان اندازه که انسان عقلی میباشد بهمان اندازه لاهوتی است و بهمان اندازه که قدسی است بهمان اندازه فناپذیر میباشد. این امر باختیار انسانها گذاشته شده که عنصر قدسی را در وجود خود زیاد نماید و اگر اینکار را مینماید خیلی ها خوش قسمت میباشد. (۱) اما صاحب کتاب (۲) خزینه فلسفه میگوید که: ارسطو اعتدال را هم خوش قسمتی بخوانده است. برتر اندر سل میگوید که: «از نقطه نظر ارسطو اگر کسی توانست که با تمام معنی کلمه خود در اقدسی سازد (یعنی یک عنصر خالص لاهوتی گردد) آنگاه بحیث یک فرد علیحده زندگی نمیتواند. اینرا نباید یکی از تفاسیر و تأویل کلمات ارسطو دانست بلکه امر خیلی طبیعی بایندش پنداشت» (۱)

(۱) تاریخ فلسفه در غرب، برتر اندر سل، ص ۱۷۲

(۲) خزینه فلسفه، آنیز، ص ۶۶

خیام و فلسفه

کس مشکل اسرار فلک را نکشاد
 کس یکقدم از نهاد بیرون ننهاد
 چون بنگرم از مبتدی تا استاد
 عجز است بدست هر که از مادر زاد

• • •

آنها که محیط فضل و آداب شدند
 در جمع کمال شمع اصحاب شدند
 رهزین شب تار یک نبر دند برون
 گفتند فساده ای و در خواب شدند

• • •

جمعی متفکرند در مذهب و دین
 جمعی متحیرند در شک و یقین
 ناگه منادی بر آید، ز کـمین
 کای بی خبران راه نه آن است و نه این

• • •

کس را پس پرده قضا راه نشد
 وز سرخندا هیچ کس آگاه نشد
 هر کس ز خیال خویش چیزی گفتند
 معلوم نگشت و قصه کوتاه نشد

• • •

از گردش چرخ هیچ مفهوم نیست
 جز رنج زمانه هیچ موهوم نیست
 هر چند بکار خویش در مینگرم
 عمری بگذشت هیچ معلوم نیست

اثر : فولربروکس

دکتور میر نجم الدین (انصاری)

پیوسته بگذشته

روانشناسی طفل

فصل سوم

اصول آموزش

۱- انکشاف و آموزش

رشد و آموزش : انکشاف رفتار و کردار انسان یک طریقه مسلسل است و چنانچه در فصل گذشته بیان گردید قبل از ولادت آغاز مییابد. دو عامل اساسی در انکشاف رفتار و کردار انسانی موثر و عبارتند از رشد و آموزش. اگر بانثو و نما بارشد قابل مشاهده یک ساختمان یا یک عضو نخستین آثار رفتار و کردار مترافق باشد. این حادثه انکشاف رشدی یا محض رشد خوانده میشود. چنانچه انقباض دسته از عضلات که در عمل انعکاسیه شامل و سهیم اند نتیجه طبیعی تحریر یک و تنبیه بعضی اعضای حسی میباشد. زیرا اعضاء و ساختمانهای عصبی طوری نشوونما مینمایند که باعث انتقال امواج عصبی از اعضاء حسی بر دسته از عضلات مشخصی میشوند.

بنابران استعداد انجام دادن عمل انعکاسیه زاده و نتیجه نشوونمای ساختمانهای ضروری بدن بشمول سلسله اعصاب مرکزی از نقطه نظر اتومی میباشد.

از طرف دیگر «پاره از تغییرات و تحولات در رفتار و کردار تأثیرات موقعیت های محیطی میباشد. هر گاه یک تغییر با سازگاری و توافق رفتار و کردار با موقعیتهای تنبیه کننده قابل مشاهده متلازم و مترافق باشد» این طریقه بنام آموزش یاد میشود. مطالعه اساسات این حادثه موضوع عمده این فصل را تشکیل میدهد.

اگر چه رشد و آموزش را بعضی مقابله و در بین آنها فرق قابل می شود ند
 «مشابهت های مهمی که در بین دو طریقه مذکوره وجود دارد انسان را باین نقطه
 نظر متمایل میسازد که آنها وجود مختلفه یک چیز میباشند . احتمال زیان دارد
 که تغییرات غیر مرئی از لحاظ اناتومی در سلسله اعصاب مرکزی مترافق با آموزش
 صورت میگیرد و نیز موقعیت های تنبیه کننده ناقابل مشاهده و غیر مرئی حادث
 میشود که انکشاف داخلی عضوی را که عموماً به رشد منسوب می شود » زیر
 تا ثیرات خود قرار میدهد . بنا بران گفته میتوانیم که فرق ظاهری بین دو طریقه
 مذکوره ازینجهت است که ابرای ایضاح و بیان شرایط و اوضاع در مراحل
 مختلفه انکشاف با اصطلاحات مختلفه احتیاج داریم . در اثنای دوره قبل از ولادت
 فرصت و موقع برای مشاهده و مطالعه تنبیهات و تحریکاتی که بالای فرد تاثیر دارد
 «محدود است از طرف دیگر» تغییرات دقیق و با ریکی که در سلسله اعصاب به
 رشد و تکامل رسیده مترافقاً با آموزش واقع میشود ، از دسترس مشاهده ما
 فوق العاده دور میباشد بعبارت دیگر ما بمشاهده آنها موفق شده نمیتوانیم
 بناء علیه نظریات رشد و آموزش علی الترتیب برای شرح و ایضاح
 دوره های اول و آخر انکشاف بسکار برده میشود . درینجا
 بصورت قطعی فیصله کرده نمیتوانیم که آیا رشد و آموزش طریقه
 های مختلفه اند با وجوه مختلفه یک طریقه . علی ای حال مطالعه مشابهتها بین رشد
 و آموزش راه را برای فهمیدن بهتر انکشاف رفتار و کردار انسان صاف و هموار
 میسازد .

آموزش قبل از ولادت : این حقیقت که رشد بدوره قبل از ولادت منحصر نیست

و آموزش بدوره بعد از ولادت تسلسل انکشاف را بیشتر خاطر نشان میسازد .

(پیپر) یک دستگاہ ریکارد گیری را که بشکل طبل بوده بشکم زن بارداری

پیوست و دریافت نمود که طفل در رحم مادر نه تنها بصدای بلند پاسخ میدهد بلکه

اگر صدا بسیار بلند و ناگهانی باشد عکس العمل بصورت یک حرکت پیچیده

و قوی میباشد که میتوان آنرا (خرف) تعبیر نمود و هر گاه منبه صوتیه چند دفعه

تکرار گردد عکس العمل از لحاظ قوت و پیچیدگی تناقص میکند و بالاخره کاملاً از بین میرود این تناقص پاسخ غالباً در اثر خستگی نیست زیرا معمولاً (فیتوس) به منبه دومین نیز عکس العمل نشان نمیدهد بنا بران (فیتوس) بصوت خوگیر و معتاد میشود بعبارهء دیگر فیتوس یاد میگیرد که به منبه پاسخ ندهد این نوع تناقص و ناپدید شدن پاسخ مخصوص در اثر تکرار منبه علی العموم سازگاری یا توافق منفی خوانده میشود لیکن این یک مثال و نمونه آموزش میباشد یعنی در اثر یک وضعیت و موقعیت تنبیه کننده خارجی رفتار و کردار تعدیل میگردد .

در صورت (فیتوس) انسانی کوشش بعمل آمده تا آموزش نوع مثبت « تزايد یا ظهور یک عکس العمل در مقابل یک منبه مخصوص در تحت یک وضعیت و موقعیت مناسب باثبات رسانده شود چنانچه محققى موسوم به (ری) طبها را بشکم زن باردار وصل نموده عکس عملهای (فیتوس) را در مقابل صوت بلند مطالعه کرده لیکن در مقابل ارتعاشاتیکه بشکم زن باردار بطریق میخانیکى تطبیق نمود، پاسخی بدست نیاورد بعد از تطبیق ارتعاشات و صوت تواء ما چند مرتبه «ارتعاشات را به تنهایی استعمال نمود و در (فیتوس) حرکت بمشاهده رسید (ری) عقیده داشت که اگر (فیتوس) برای این عکس العمل تربیه هم نمیشد « غالباً عکس العمل مذکور را نشان میداد لکن طبق نظریه (هل) آزمایشهای نخستین و مقدماتی همراه ارتعاشات به تنهایی چنین وانمود میکند که ارتعاشات اصلاً موثر نبودند و بنابراین پاسخهای اخیر بالمقابل آنها در اثر آموزش بعمل آمده .

رشد بعد از ولادت : شواهد و دلایل بصورت واضحی نشان میدهد که بعد از ولادت رشد واقع میشود و این شواهد و دلایل نسبت با نهائیکه احتمال آموزش قبل از ولادت را وانمود میکند روشنتر اند (شرلی) نشوونمای بیست و سه طفل را از زمان ولادت تا سن یک سالگی (شانزده آنهار تا سن دو سالگی) مطالعه و به وقفه های کوتاه آزمایشها و مشاهدات مکرر نمود نتایجیکه مشارالیه بدست آورده نشان میدهد استعداد های متنوعه و اشکال رفتار و کردار به ترتیب مینوی ظهور و انکشاف میکند و این ترتیب در تمام اطفال اعم از آنها یک نشوونمای بسیار

سرریعی دارند و آنها بیک، نشو و نمای بطنی می نمایند، باندازهء حیرت انگیزی شبیه میباشند. مثلاً در حالیکه یک طفل از چوکی یا چیزی دیگری گرفته قبل از آنکه طفل دیگری بمعاونت مادر یا دایه راه رفته بتواند « ایستاده میشود » معهناً هر طفل قبل از آنکه پدای خود ایستاده شده بتواند بمعاونت مادر یا دایه راه رفته میتواند و نیز هر طفل بالا شدن از زینه را نسبت به پایان شدن از زینه بیشتر یاد میگیرد اما استثناً آنی نیز باین قانون عمومی وجود دارد چنانچه در بعضی موارد اجزاء و عناصر رفتار و کردار بیکه در اطفال همسن تقریباً بیک وقت ظهور میکنند « در یکی از اطفال عیناً بر عکس ترتیب آنها در طفل دیگری یا بر عکس ترتیب آنها که تمام اطفال بطور اوسطی نشان میدهند » تظاهر مینماید لیکن از تمام اجزاء و عناصر رفتار و کردار برای تمام اطفال، کمتر از پانزده فیصد بر عکس ترتیب گروپ ظهور کرد هم بستگیهای ترتیب متوالی انکشاف چهل و دو جز رفتار و کردار موتور هر طفل با ترتیب طفل متوسط ۹۳ / ۰ یا بلندتر بودند و اکثر اطفال دارای هم بستگی های ۹۷ / ۰ یا ۹۸ / ۰ بودند طوری که میدانیم همبستگی . . . / ۰ حاکی از موافقت کامل بین پروگرام انکشاف طفل و پروگرام انکشاف معدل گروپ است پس می بینیم که تمام این اطفال مطابق یک پروگرام انکشاف نمودند چون این ترتیب انکشاف با کدام پروگرام تربیوی که از خارج برای اطفال بغرض آموختن بعضی اجزاء معین رفتار و کردار تهیه شده باشد همبستگی ندارد، پس واضح میشود که ترتیب مذکور بیشتر نتیجه رشد است تا آموزش (گیزل) و همکاران او همین نوع نقشه های ثابت و مرتب انکشاف صورتی در رفتار و کردار را مشاهده و مطالعه نموده اند از مقایسه اطفالیکه قبل از وقت معینه و به وقت معینه و بعد از وقت معینه توالد شده بودند آنها در یافت کردند که وقوع این نقشه های صور مختلفه رفتار و کردار ثابت بوده و در اثر تغییرات در سنین (فیتوس) در وقت ولادت تفاوتی در آنها رخ نمیدهد چنانچه طفل یکماه قبل از مدت معینه متولد شده باشد، باید رفتار و کردارش به سن سه ماه از چندین لحاظ مانند رفتار و کردار در یک طفل معمولی دو ماهه باشد (گیزل) و (توم سن) توسط تجربه ثابت

نموده اند که موثریت آموزش بذات خود وابسته بدرجه رشدی است تا هنگام موقعیت آموزش که برای طفل مهیا میگردد. بعمل آمده است مثلاً در صورت دوگانگیهای متمایل، یکی در موقعیت آموزش بالا شدن به زینه در ظرف شش هفته تا سن پنجاه دو هفته هر گونه تشجیع و تقویه دیده، و دیگری تنها برای دو هفته تربیه شده و این دوره تربیه بسن پنجاه و پنج هفته منتهی گردیده در پایان تربیه یکی از دوگانگیها که تمرین قلیل ورشد بیشتر (سن پنجاه و پنج هفته) داشت از زینه بوقت اوسطی ۹ ر ۱۲ ثانیه بالا شد، در حالیکه دیگر (سن پنجاه و دو هفته) بوقت اوسطی ۴ ر ۲۶ ثانیه عمل مذکور را انجام داد گرچه سه مرتبه بیشتر از اول الذکر تربیه شده بود.

مثالهای فوق اهمیت و سهم رشد را در اکتساب اشکال تازه رفتار و کردار در حیات بعد از ولادت ایضاً می کند. معهداً انکشاف رشدی مانند آموزش دارای صورتهای منفی نیز میباشد. اقللاً در دو صورت ضیاع یک عکس العمل بارشد قابل مشاهده ساختمان عصبی همبستگی دارد. انعکاس چگک زدن که بوقت ولادت موجود است و انعکاس (به بنسکی) (که عبارت از بالاستادن شصت پا و پائین افتادن سایر انگشتان است در صورتی تنبیه کف پا) هر دو در اثنای شش ماه اول بعد از ولادت ناپدید میشود. عقیده است که این کیفیت با مراحل معین نشوونمای عصبی ارتباط دارد که با ضیاع انعکاس بیک وقت صورت میگیرد. درین مورد یک اندازه اختلاف وجود دارد که آیا ناپدید شدن این عکس العملها از باعث رشد است یا در اثر آموزش پاسخهای نوینی است که بروی رفتار و کردار اصلی و اولی واقع میشود. معهداً همین مناقشه و اختلاف در مورد مذکور وحدت اساسی رشد و آموزش را خاطر نشان میسازد.

ترتیب سر و دم: همانطوریکه در حیات قبل از ولادت مشاهده نمودیم در حیات بعد از ولادت نیز مشاهده مینمائیم که وظایف ابتداء در قسمت سرنو زاد انکشاف یافته و متدرجاً بقسمتهای دیگر بدن که از سردورتر می باشد ممتد میشوند این ترتیب در انکشاف وظیفهء حسی توسط حساسیت زیاد پوست در قسمت علیای بدن

ایضاح میگردد. هرگاه پوست در حصص پائین بدن حساستر میشود، پوست در حصص علیای بدن بمراتب حساستر میشود. (شرمن) این موضوع را در اطفال نوزاد مطالعه نمود باین طریق که آنها را همراه سوزنی که ظاهر آن در دانه گیز و در حقیقت بی ضرر بود، چکه کرد قبل از اینکه اطفال پنج ساعت کلان بودند، برای برانگیختن پاسخ لازم بود که تقریباً ده مرتبه بروی پوست پا و تنها شش یا هفت مرتبه بروی پوست سر و گردن تحریک و چکه میشدند. بر سن ۳۵ ساعت دو تنبیه بتحریک بناحیه سر برای تولید عکس العمل در اطفال کافی بود. لیکن تا وقتیکه اطفال به دوچند سن متذکره نرسیده بودند، دو تنبیه و تحریک در ناحیه پا برای تولید پاسخ کافی نبود. علماء موافقه دارند که وظایف حرکتی در انسان به ترتیب سر و دم ظاهر میشوند. چنانچه اگر طفلی را بالای میز بروی سینه بگذارند طفل بسن بسیار کوچک سر خود را توسط عضلات گردن بلند میکند لیکن بسن نسبتاً کلانتر موفق به بلند کردن سینه خود میشود. (شرلی) دریافت کرده است که (عکس العملهای که منجر به راست استادن میشود، در ناحیه سر آغاز گردیده سپس بگردن، تنه و پاها امتداد و انتشار مییابد) و طفل نوزاد بوقت ولادت بر عضلات سر و گردن خود کنترل ندارد اما قبل از اینکه بالای عضلات حصص سفلی بدن حاکمیت پیدا کند، بر عضلات مذکور کنترل حاصل میکند طفل اولاً بالای چشم و بعد از آن بالای عضلات سر و گردن، شانه، دست و تنه علیا، و بالاخره بالای عضلات تنه سفلی و پاها حاکمیت پیدا میکند سمت و جهت این ترتیب واضح و روشن است و غالباً یک کیفیت رشدی مییابد. گرچه کنترل حرکتی بذات خود بلاشک آموخته میشود دیادراثر فرصتهای مساعد برای تمرین لاقبل سهل و آسان میگردد.

ترتیب قریب و بعید: کنترل ارادی عضلات دست و پا نخست در قسمت نقطه اتصال آنها و بعد از آن نقاط بعیده ظهور و انکشاف میکند. بعبارده آخری این کنترل ابتدا در عضلات نزدیک و سپس در عضلات دور وجود می آید از مطالعات (هالورسن) و (کاستز) بر می آید که هرگاه یک طفل بسن چهارماه یا پنجم ماه

دست خود را بطرف یک شی کوچک دراز میکنند این عمل بیشتر توسط عضلات بازو شانه انجام داده میشود، و دست در ابتدا بدون موفقیت توسط همین عضلات قریب بصورت منفعلانه بطرف شی مذکور حرکت داده و آورده میشود. هرگاه عضلات بازو برای نخستین بار زیر کنترل کافی آمده و باعث نهاده شدن دست بروی شی میگردد انگشتان هنوز بسیار بی مهارت بوده شی را بر داشته نمیتواند. درینوقت برای این مقصد لازم است تمام دست بسته گردد. کنترل انفرادی انگشتان جداگانه پسانتر صورت میگیرد. و از همین جهت است که یک طفل یک شی را که یک مربع انچ است، نسبت بیک حب پیشتر بر داشته نمیتواند. بنابراین نه تنها در ساختمان و وظیفه قبل از ولادت بلکه در انکشاف هم آهنگی حرکتی ارادی بعد از ولادت نیز یک پر نسیب تر تیب قریب و بعید موجود است. در انکشاف نوع اخیر آموزش و رشد هر دو سهم دارند. عده از علما این کیفیت را کاملاً بر شد مر بوط میدانند لیکن این حقیقت که آموزش نیز اثر و اهمیت دارد و اصحاً توسط تجربه بثبوت رسیده است.

در این نوع تجربه تمرین و ممارست در دراز کردن دست و گرفتن همراه دست و نظایر آن بقدر ممکنه محدود و مقید ساخته شده بود اما در عین حال فرصتها و مساعده های اصغری بوقفه های منظم برای این فعالیتها بغرض آزمایش انکشاف آنها مهیا شده بود. نتیجه این بود که در اطفال مذکور اعمال و حرکات دراز نمودن دست، گرفتن اشیا، به تنهایی نشستن و بمعاونت دیسگران ایستادن انکشاف نیافت تا اینکه سنین آنها از حد علیای سنی تجاوز نمود که اطفال دیگر به حد مذکور اعمال متذکره را در صورت داشتن فرصتهای هادی برای تمرین و ممارست، انجام میدهند.

تفرع و تشعب رفتار و کردار مشخص از رفتار و کردار عمومی: یک و صف مؤثر و مهم دیگری نیز وجود دارد که از لحاظ آن آموزش شباهت بر شد دار دو انکشاف قبل از ولادت شبیه به نشو و نما رفتار و کردار بعد از ولادت میباشد. و این عبارت

از ترتیب عمومی و مشخص یا تفرع و تشعب اعمال و افعال معین از روشهای عکس العمل عمومی غیر متفرعه میباشد.

مانند حالت (فیتوس) تنبیه و تحریک طفل خورد باعث تولید حرکات قوی و عمومی تمام بدن میگردد نه سبب تولید پاسخهای مختص منفرد هر گاه رشد و تجربه همراه تنبیه و تحریک پیشرفت میکند، در طفل پاسخهای مشخص نر عضلات محلی روز بروز تکامل حاصل میکند. بعضی از مدقتین به ماهیت اتفاق و غیر مرتب این پاسخهای ابتدائی اهمیت بسیار زیادی قابل شده اند.

و گویا آنها مرکب از یک تعداد زیاد عکس العمل های مشخص باشند. لکن پاسخ طفل نوزاد مانند پاسخهای (فیتوس) یک پاسخ کلی است که در آن اعمال و حرکات منفرد تا اندازه زیادی بعمل و حرکت کلی و تدریجی باهم دیگر ارتباط دارند. و این امر خصوصاً در اثنای ده روز اول حیات طفل صحت و حقیقت دارد.

(بریت) (نلسن) و (سن) به اهمیت غیر مرتب و مرتب این پاسخهای عمومی اهمیت مناسبی را قابل اند. آنها خاطر نشان میسازند که تقریباً هر دسته اعضای پذیرنده توسط تقریباً هر نوع منبه تحریک میشود و تقریباً هر حصه بدن جاندار به منبهات پاسخ و عکس العمل بروز میدهد.

همانقسمت بدن جاندار که مستقیماً تنبیه گردیده شدیداً پاسخ میدهد. لهذا پاسخ در داخل یکقسمت معین بدن بطور لازم خوب مرتب و منسجم نمیشود. علاوه بر آن بخاطر باید داشت که انعکاسات عادی و معمولی نسبت با نهائیکه قبلاً بیان شد پاسخهای مشخص ترند ولی حتی همین انعکاسات نیز مترافق با یک پاسخ عمومی اند یا در یک پاسخ عمومی شامل میباشند.

انکشاف بصورت تزیید در مشخصیت یا تناقص در عمومیت پاسخها صورت گرفته و عکس العملهای معین موضعی را در مقابل منبهات مشخص بوجود می آورد. در عین زمانیکه این عکس العملها مشخص میگردد، نیز مجدداً به نقشه های تبدیلی و تنظیم میشوند که از نقشه پاسخ عمومی اصلی متفاوت و متمایز میباشند. تیوری انعکاس آموزش بر همین طریقه اخیر بنا و تمرکز یافته بود. و غلطی آن این بود که

در آن از طریقه اول صرف نظر شده بود . مثال خوبی برای این اختصاص متزاید پاسخ انکشاف در از کردن دست است بطرف چیزی . اگر یک شی کوچک بط-فل چهار ماهه پیش کرده شود طفل میل دارد هر دو دست خود را بطرف آن دراز کند . نه تنها بهمینقدر کفایت میکند بلکه پاها ، سر و در حقیقت تمام بدن بفعالیته انداخته میشود و این عکس العمل طوری غیر مرتب و بی هدف است که احتمال دارد طفل شی مذکور را گرفته هم نتواند . تقریباً پس شش ماه پاسخ بیشتر م-نحصر بدستها میشود و طفل شی را گرفته میتواند . اکنون اگر شی دیگری بط-فل عرضه گردد ، طفل غالباً شی اول را که بدست دارد خواهد انداخت زیرا کنترل کافی بالای دستها ندارد و هنوز قابل این نیست که در حالیکه یک دست او مصروف است ، دست دیگر را بطرف شی دومین دراز کند . (گیزل) دریافت نموده است که از بیست الی پنجاه فیصد اطفال نه ماهه یک مکعب سومی را نیز گرفته م-یتوانند بدون اینکه یکی از دو مکعب را که پیشتر بدست گرفته اند ، بیندازند این امر دلالت بر قابلیت عکس العمل جدا گانه بهر یک از مکعب ها در زمان واحد و دلالت بر ترکیب این سه عمل بیک عمل واحد منظم میکند .

کنترول عضلات چشم نیز مطابق پروگرام اختصاص و انسجام صورت میگیرد . و از همین جهت است که طفل قبل از اینکه حرکات چشم بقدر کافی مشخص و مختص گردیده و نگاه او بالای اشیای کوچک متمرکز شده بتواند . اشیای بزرگ را دیده میتواند . نه تنها رفتار و حرکات عضلات اختیاری بلکه انکشاف عاطفه وی نیز از پاسخهای عمومی بپاسخهای مشخص و مختص انجام میپذیرد . بنابراین هر کسیکه ادعا مینماید که او در طفل عکس العمل های خوف ، قهر ، غضب ، الم و غیره را از یکدیگر تمیز و تفریق کرده میتواند ؛ در حقیقت خود را فریب میدهد . طفل این عواطف را بصورت تدریجی میآموزد باین طریق که بعضی قسمت های عاطفه عمومی اصلی را بحیث سازگاری و توافق بیک ت-پپ معین موقعیت و ترکیبات دیگر اجزای نقشه اصلی را برای تیپهای دیگر موفقیتها انتخاب مینماید .

آموزش ذهنی و لفظی نیز طریقه تفرع و تشعب پاسخهای مشخص و معین را از پاسخهای عمومی و کلی ابضاح میکنند .

حتی تشکیل مفهوم کلی که تعمیم نیز خوانده میشود ؛ حاوی اختصاص است در ابتدا طفل در مقابل تمام اشیاء بیک و تیره عکس العمل نشان میدهد ، و هر گاه در تفریق و تمیز حیوانات از اشیای دیگر اختصاص کافی حاصل میکند ، باز هم به تشخیص یک حیوان از حیوان دیگر قادر نمیشود . بدیهی است که رفتار و کردار بسیار منکشف و مرتب بیشتر مرکب است از عکس العمل های مختص و معین که بطریق تفرع و تشعب بوجود میآید . بنا بر آن طبیعی است که اوایل دوره طفولیت را دوره آموزش بوسیله اختصاص و تشعب و اوایل آن را دوره آموزش توسط ترتیب و تنظیم مجدد عکس العملها بخوانیم .

لهذا چنانچه بیشتر ملا حظہ نمودیم این دو طریقه حتی در اوایل دوره طفولیت بیک آن و زمان انکشاف و پیشرفت مینماید .

طفل کوچک رفتار عمومی خود را به اجزاء و حصص تقسیم و باز آنهارا با اشکال جدید ترکیب و ترتیب نمیکند . در عین زمانیکه آغاز به تخصیص و تشخیص آنها میکنند به ترتیب و تنظیم در باره آنها نیز میپردازد . آموزش طفل بسیار کوچک بیشتر بوسیله تفرع و تشعب است نه کاملاً . فکتور ترکیبی روز بروز قوی میشود تا اینکه در اوایل حاکمیت کامل حاصل میکند . لیکن مادامیکه آموزش دوام دارد تفرع و تشعب نیز دوام میکند . سن خام و لطیف طفل کوچک بذات خود او را بیک اکتور عمومی نمیسازد بلکه اقتضای محیط جدید است که طفل را وادار بتوافق میسازد . همانطوریکه طفل بسیار کوچک یعنی شیرخوار ، برای گشتن یک شی روشن یا در نظاره نمودن آن لغط (لگد) میزند ، مانند گرم پیچتاب میخورد و تمام بدن خود را بحرکت میآورد ، طفل مکتب نیز در آموزش و یادگیری نوشتن خود را پیچ و تاب میدهد لب های خود را زیر دندان می آورد ، و پاهای خود را بدور پایه های چوکی

میپيچاند و با تمام بدن خود عکس العمل نشان میدهد . و چون رفتار و حرکات او بیشتر به عضلات دست و بازو اختصاص و انحصار حاصل میکند ، و حرکات قلم از یک حرف به حرف دیگر کوچک تر و متجانس تر میگردد ، در بنصورت میگوئیم که او نوشتن را آموخته است حتی در دوره حیات و رشد نیز رفتار و کردار عمومی علامه ممیزه در احوال ابتدائی سازگاری بموقعیت های تازه و نوین است .

در عکس العمل مشروط که موضوع بخش دیگر این مبحث را میسازد ، عکس العمل در ابتدا عمومی بوده و در مقابل نوعی از انواع منبهاات واقع میشود لیکن در اثنای عمل آموزش مختص تر و منحصر تر بیک تنبیه خاص میگردد . بنابراین ترتیب رفتار و کردار از عمومی به مشخص یک قانون کلی بوده و به رشد و آموزش هر دو قابل تطبیق است و هکذا بانکشاف قبل از ولادت و بعد از ولادت .

محمود طرزی

(۱۲۸۵ ق - ۱۳۵۳ ق)

بگذشت و رفت

وقت شعر و شاعری بگذشت و رفت

وقت سحر و ساحری بگذشت و رفت

وقت اقدام است و سعی و جهد

غفلت و تن پروری بگذشت و رفت

عصر ، عصرم و ترو ریل است برق

گام های اشد تری بگذشت و رفت

تلگراف آرد خبر از شرق و غرب

قاصد و نامه بری بگذشت و رفت

شد هوا جولانگاه آدمی

رشک بی بال و پری بگذشت و رفت

(اقتباس از تاریخ ادبیات افغانستان)

صائب

اشک در چشم یتیمی سبوحه گردانی کند

بحر طبعم در سخن چون گوهر افشانی کند
 در صدف گوهر ز خجالت چهره مرجانی کند
 در دبستان سخن هر جا ادبم صفحه ایست
 از سهیل نقطهء من چهره نورانی کند
 این دم گرمی که من با خود بیاف آورده ام
 شبم افسرده را یا قوت رمانی کند
 باغبان از غیرت طبع بلند آوازه ام
 عند لب مست را در غنچه زندی کند
 میچو کد شوره - لاحت از زبان خامه ام
 خوان معنی را دوات من نمکدانی کند
 مصر معنی خرم است از رود نیل - خامه ام
 حسن طبعم نازها بر ماه کنعانمی کند
 غنچه ای کز نو بهار رخا طر من بشگفتد
 خنده برگلزار صبح از پا کدانی کند
 خاطر دو شیزگان فکرت من نازک است
 در گلسستانم دم عیسی گسرا نجانمی کند
 طبع من از تنگنای لامکان دلگیر شد
 تا بکی ضبط عنان از تنگ میدانی کند
 بیضهء خورشید را بر فرق گردون بشکند
 چون همای همتم بال و پرافشانی کند

شوخ چشمی بین که میخواید کلیم بی زبان
 پیش شمع طور اظهار زبان دانی کنند
 بلبل آتش زبانش حلقه در گوش من است
 غنچه را کی میرسد با من دهن خورانی کند
 هر که چون من از ظفر خان یافت فیض تربیت
 میرسد گر در سخن دعوی حسا نی کنند
 پرده چون بردارد از رخسار طبع انورش
 کیست خاقانی که دعوی سخندانی کند
 دست گوهر بار او نگذاشت در روی زمین
 اشک در چشم یتیمی سبجه گردانی کنند
 تا نسیم همتش بر چهره عالم وزید
 زلف هم نتواند اظهار پریشانی کند
 چون سبک سازد بر بزش دست گوهر بار را
 حلقه ها در گوش ابراز گوهر افشانی کند
 صاحبها تا چند دور از مویز اقبال او
 چهره رنگین صائب از اشک پشیمانی کند
 قد سیان جمعند آن بهتر که کلک تر زبان
 برد عای بی ریختن ثنا خوانی کنند
 همتی یگمار تا این عند لب بیانوا
 بارد یگردر گاستانت نواخوانی کنند
 چون ترا بر کشور دلها نگهبان کرده اند
 هر کجا باشی ترا یزدان نگهبانی کند

دخو کڼو میاعمر صاحب

دخو کڼو میاعمر صاحب ددو لسمی هجری پیری یو او ی رو حانی ، بزرگش او عالم سړی تیر شوی دی ، په خلکو کڼی دخو کڼو په میاعمر صاحب بادی بزی ، مگر پوره نوم ئی محمد عمر دی او په تذکر و کڼی دشیح محمد عمر په نامه یاد شوی دی دمیاعمر صاحب قبر او مزار د پینبور په خو کڼو نومی کڼی دی چه د پینبور له بنار څخه څلور میله نمر خانه خوانه پروت دی ، هر کله چه تر اوسه پوری دده په باره کڼی پوره معلومات نه دی خپاره شوی اوله بلی خوا دده د قوم په باب کڼی هم جلا جلا نظری لیکل شوی دی نو ځکه مونږ غواړو چه دده د پیژندلو او پوره معرفی په باب کڼی خپل نوی معلومات او پلتنه د پښتنی تاریخ مینانوته وړاندی کړو .

پیژندنه او قوم : تر اوسه پوری د ځینو خلکو دا خیال وه چه میاعمر صاحب په قام څمکنی دی لکه چه بناغلی نصر الله نصر په خپله یوه وره رساله کڼی میاعمر صاحب په قوم څمکنی بنودلی دی او ځینو نور وکسانو به هم دغه خیال کړی وی ، زما د پښتو ادب په تاریخ کڼی چه (دولس) کاله پخوا چاپ شوی دی دده د قام په باره کڼی څه نه دی ویلی شوی خالی دده استوگنه په څمکنو کڼی بنودل شوی ده . دمیاعمر صاحب دخپل ، قوم او نسب په باب کڼی بناغلی عبدال حکیم اثر پخپله دمیا صاحب دیوه کتاب توضیح المعانی په حواله یوه نوی پلتنه کړی ده چه دا پلتنه صحیح او سمه معلومیزی . ددی پلتنی له مخی میا صاحب په قام دبا جور موسی خیل عیسی زی (ایسوزی) ترکانی بلل شوی دی ، بناغلی اثر دمیا صاحب دپلار نیکه او دده داستوگنی په باره کڼی دده له خپل کتاب څخه دغه وروسته معلومات د قلم په څرکه بیان کړی دی :

دمیا صاحب مشران نیکو نه هم بنه خلک تیر شوی دی دده خپل نیکه (کلاخان)
نومیده ، د شاهجان پادشاه په زمانه کښی دهند مراد آباد ته ولار ، او هلته آباد
او میشته شو ، د مراد آباد په سیدانو کښی ئی واده وکړ .

دمیا صاحب پلار له دغی سیدی څخه پیدا شو چه په دی وجه دمیا گانو په نامه
یادیزی . بیا دمیا صاحب د نیکه په زړه کښی د باجوړ د تللو اراده پیدا شوه بیا
بچ ئی په مراد آباد کښی وه او دی ځاناه را روان شو ، له اباسیند څخه چه دهند په لار
راپوری ووت نو په (کالو خان) نومی کلی کښی چاشهید کړ ددی نه وروسته
د پینور په سیمه سخته کاختی راغله ، دیر خلک په کبه هندته ولارل چه په دوی
کښی د ځمکنو ملک سید احمد نومی بوسری هم وه ، دده په مراد آباد کښی دمیا صاحب
پلار ته خپله لور په نکاح ورکړه د کاختی له تیریدو څخه وروسته سید احمد بیر ته
ځمکنو ته راغی ، څه موده پس چه دمیا صاحب پلار په (مراد آباد) کښی په حق
ورسید نو سید احمد په خپله لور او نمسو پسی مراد آباد ته ولار او دوی ئی ځمکنو ته
راوستل .

میا صاحب دوه نور وروڼه هم درلودل چه یو محمد موسی او بلی محمد عیسی
نومیده ، له دغه نه پس میا صاحب د علم په تحصیل اوزده کړه لاس پوری کړ چه
د خپل وخت یو لوی عالم او روحانی پیشوا او څخه جوړ شو . میا صاحب پخپل
کتاب توضیح المعانی کښی دخپل ځان د قوم او نسب او نورو حالاتو قصه په پښتو نظم
بیان کړی ده چه یو څو بیتونه ئی دادی :

پلار نیکه زما چه دی تیر شوی بزرگان	څو کړو و قادر به څو کړو و په ذیل د چشتیان
پلار می پیدا شو لوهوری له سیدی	زه یمه سید په دی نسبت مره د جدی
څو ک به بدل نه کامبرم حکم دوحید	راغی کلاخان په کالو خان کښی شوشهید
یو وروچه زما دی په نامه محمد موسی دی	بل وروچه زما دی په نامه محمد عیسی دی

(۱) ځمکنی د پښتنو په نسبی لړ کښی د غوری زوی او د خلیل ، ز پرائسی او دولت پار
راور ښودل شوی دی .

زه بمه هر گوره په نامه محمد عمر

دميا صاحب آثار او کتابونه: بناغلي عبد الحكيم اثر د پښور دانصاف اخبار په يوه گڼه

کښی دميا صاحب کتابونه دادوه بنودلی دی: ۱- توضیح المعانی ۲- المعالی شرح امالی
توضیح المعانی په پښتو نظم کښی د خلاصه کیدانی ترجمه ده، په دی
کتاب کښی ميا صاحب د فقهی ابتدائی مسئلې په آسان پښتو نظم دخپلوز امنو محمدی
او عبیدالله دپاره بیان کړی دی، په سر کښی ئی دخپل خاندان او خپل قام حالات
هم لیکلی دی چه دمخه ورته اشاره وشوه.

د بناغلي اثر په قول ددی کتاب یوه قلمی نسخه د پښور د بالامانی در فیه الاسلام
نومی دارالعلوم په کتابخانه کښی شته چه بناغلي محمد شفیق ختک په ۱۲۲۷
هر کال کښی دميا صاحب د کشر خوی عبیدالله (میا گل) دپاره لیکلی وه او بله
نسخه ئی د لندن په موزیم کښی ده چه هلته د پښتنو دنسب نامی په نامه یاده شوی ده
دميا صاحب دوهم اثر (المعالی شرح امالی) د توحید او عقیدې په مسئلو شامل دی
ددی کتاب دوه قلمی نسخی هم موجودی دی چه یوه د دغه وړاندی دارالعلوم
په کتابخانه کښی ده او بله د مردان (جلال) کلی د قاضی محمد عبدالحق سره ده
یوه اشتباهی مسئله: محمد حیات خان (۱۸۶۵ع) په حیات افغانی کښی لیکلی

دی چه: داور مرو دیوی منظومی پښتو شجرې څخه چه د ځمکنو میا عمر صاحب
لیکلی ده داور مروه د شلوز امنو نومونه په تفصیل سره معلومیزی (۱) دغه شان حاجی
زر دارحان (۱۸۷۶ع) هم په صولت افغانی کښی کت مت دغه مطلب لیکلی دی (۲)
اوله دوارو څخه در معلومیزی چه میا عمر صاحب داور مرو دنسب سلسله په پښتو
نظم لیکلی ده،

مگر د لندن د موزیم د پښتو د قلمی نسخه په فهرست کښی د پښتنو نسب نامه یاد
نسب شجره بنور دل شوی ده او ددی روایت په اساس بناغلي حبیبی د پښتو داشعارو

دسبکو نو په تاريخچه کښې د پښتنو نسب نامه بللې ده خو ښاغلي اثر ددی تو لور وایتونو سره پوره مخالف دی او وایی «چه ميا صاحب په مستقل دول بیخی د پښتنو اقوامو شجره نده لیکلې بواخی (دتوضیح المعانی) په سر کښې ئی دخپل قوم او کورنی دنسب سلسله را وری ده او ځینو لیکوالو ورباندې په غاطه د پښتنو دیوی نسب نامی گو مان کړی دی»

کیدای شی چه ښاغلي اثر دا خبره تر دیره حده صحیح وی مگر په که مه سپوره لهجه چه دی دغه نور وایتونو نه رد کوی هغه شه قدر دموه رخ له شان او دلیکوالی له آدابو څخه لیری معلومیزی ولی چه دا احتمال ضامن کیدای شی چه دلندن دموزیم نسخه دی د پښتنو په نسب کښې بو مستقل اثر وی او د (بالامانی) په نسخه کښې دی بواخی دده دخپل تبر حالات بیان شوی وی دلته یو بل احتمال دادی چه حیات افغانی اوصولت افغانی چه ميا عمر صاحب دا ورور و د شجرې ناظم بللی دی له دی ، څخه هم دا گمان کیدای شی چه ده به بواخی دور ورو شجره نه بلکه د نور و پښتنو قومونو شجره هم لیکلې وی ، ځکه بواخی دور ورو د تر چیح دپاره هیڅ دلیل نشی پیدا کیدلای ، په هر صورت دا خبره به هله پوری سپینیژی چه دانندن نسخه هم ولیدای شی ښاغلي اثر په دغه برخه کښې دا فغانستان دادی بیانو په نه تحقیق اوسر سری لیکنو څه هم ملی غوندي کی دی مگر دغه حملی ځکه بی ځایه دی چه تواسی تاریخ پلتنی ده اأخذو نو کتابونو ، په وجود او لیدلو کتابو پوری اړه لری - تاریخ کوم قیاسی شی نه دی چه له ځانه جوړ کړی شی که زچا په لاس کوم مأخذ ورغی هغه به صحیح او یقینی معلومات ولیکلای شی او که ور نه رغی نو بیا له ځانه څه لیکل هم جایز ندی د پښتو د کتابو نو قلمی نسخی په کوم تا کلی ځای کښې نه دی توالی شوی ، چه بوسری ئی وگوری بلکه هر ځای خوری وری دی او په تیره دلندن په موزیم کښې خوزختی دیری دی نو ځکه که چیری دميا صاحب - ب په باب کښی زمونږ سره تر اوسه څه دیر معلومات نه وو نو دا به زمونږ کومه گناه نه وی ، بلکه علت به ئی ده اأخذ نشتوالی وی :

به خپله دښاغلی اثر په لیکنه کښی هم دیری تیروتنی او غلطی شته دی چه مونز به ورته په خپل خای کښی گوته ونیسو .

دمیاصاحب یوه مهم اثر : - تراوسه پوری لکه څنگه چه دمیاصاحب حالات دپردولاندی وو ، دغسی دده کښاونه هم تول نه وو معلوم ښاغلی اثر ته ئی سره له دیر غور اوتون د دغو دوو کښاونو پته او څرک لگیدلی وچه وړاندی وښودل شول نو دادی مونز به ورته دیوبل نوی اومهم اثر پته وروښیو او په دی دول به دده دپلتنی او معلوماتونیمگر تیا پوره کرو .

میاصاحب د(خزینة الاسرار) په نامه یو لوی او غت کتاب لری چه یوه قلمی نسخه ئی په پښتو تولنه کښی شته اونز دی (۵۰۰) مخه کیزی دا کتاب د نقشبندیه سلسلی دپیرانو په تیره دشیخ آدم بنوری (رح) شیخ سعیدی لاهوری اومولانا محمدیحیی دحالاتو او اوصافو په باره کښی په فارسی ژبه لیکل شوی دی دیر معلومات ورڅخه لاس ته راخی چه سر بیره پردغو کسانو د دیر وپښتنو عالمانو او بزرگانو نومونه هم پکښی راغلی دی لکه دکوهان حاجی بهادر ، دپاپین محمد فاضل ، دکبر پوری شیخ فرید دبدخشان حاجی محمد امین دپیشور حافظ عبدالغفور اوداسی نور .

دا کتاب میامحمد عمر دخوانی په وخت کښی لیکلی دی ، دغه وخت لادی دظاهری اوباطنی علومو په تحصیل اوزده کړه لگیاوه ، په دی کتاب کښی ده خپله استوگنه په پیشور کښی ښودلی ده اومولوی غلام سرور لاهوری (۱۲۸۱ هـ) په خزینة الاصفیا کښی دشیخ محمد عمر پشوری په نامه یاد کړی دی ه

خزینة الاصفیا دشیخ سعیدی په بیان کښی هسی لیکلی : « سپیخ سعیدی دشیخ آدم بنوری خلیفه اودظاهری اوباطنی علومو څښتن وو ، شیخ محمد عمر پشوری چه دشیخ سعیدی له ملگرو اودوستانو څخه وو دده په حالاتو اواقوالو د(جواهر الاسرار) په نامه یو کتاب تالیف کړی دی (۱) »

دخز بنه الاسرار له کتنی څخه معلومه شوه چه دخز بنه الاصفیا دغه بیان بالکل صحیح دی یواځی د کتاب نوم ئی په غلط دول (جواهر الاسرار) لیکلی دی او د دی وجه به هم بنیای داوی چه په مولوی غلام سرور څو ک دا گمان ونکړی چه ده به دخز بنه الاصفیا نوم دخز بنه الاسرار له نامه څخه اخیستی وی خزینة الاسرار د مولوی غلام سرور په ماخذونو کښی هم حسا بیزی او د بهر معلومات ئی سره یو شان دی لکه چه له شاه جهان مغولی څخه د شیخ آدم بنوری رح چه دخپگان قصه د شیخ محمد عمر په خزینة الاسرار او د مولوی غلام سرور په خزینة الاصفیا کښی یو شان راغلی ده . دخز بنه الاسرار د لیکلو وخت غا لبا د (۱۱۲۱ هـ) شا و خوا اتکل کیزی چه په دی وخت کښی به میا عمر دخوانی او څلمیتوب په عمر کښی وو ، په دی زمانه کښی میا عمر په پېښور کښی اوسیده او د یو سری د څا منو معلم وو ، له دی کتاب څخه څر گندیزی چه میا عمر صاحب د پښتو نڅوا په علاقه وکښی گر څیدلی وو او یو څل هم د سید آدم بنوری (رح) له نمسی سید محمد قطب سره باجوړته هم تللی وو چه له دی څخه څه قدر دده تر کسانو توب هم تا بتیزی او د بناغلی اثر نظر به پری قوی کیزی .

دنیا صاحب پیران :- میا عمر صاحب د اتک د مولانا محمد یحیی چه په

حضرت جی صاحب مشهور دی خلیفه وو ، هغه د شیخ سعدی لاهوری ، هغه د شیخ آدم بنوری (رح) او هغه د شیخ احمد مجدد سر هندی خلیفه او ما ذون وو . چه په دی صورت دی دنقشبندیه د سلسلی په طریقہ کښی داخل دی .

میا محمد عمر صاحب مولانا محمد یحیی ته زیاته عقیده او اخلاص لری او په خپل کتاب (خزینة الاسرار) کښی ئی په دیر درانه نامه یادوی او هر څای ئی دسر الاعظم په لقب ذکر کوی .

خزینة الاصفیا هم لیکي چه مولانا محمد یحیی د (سر الاعظم) په لقب مخاطب وو خزینة الاصفیادی د شیخ آدم بنوری له خلیفه گانو څخه گڼی مگر د شیخ محمد عمر له خزینة الاسرار څخه دا خبره جو تیزی چه مولانا محمد یحیی د شیخ سعدی

خلیفه دی، داروایت خُکّه صحیح دی چه شیخ محمد عمر د مولانا محمد یحیی هم عصر او دده په تولو حالاً توخبر دی او بل دهغوی دوفات په کلو نو کښی هم د پر فرق موجود دی، شیخ آدم بنوری په (۱۰۵۳هـ) کښی وفات شوی دی او شیخ سعدی په (۱۱۰۸هـ جری) کښی، هر کله چه مولانا محمد یحیی د خزینه الاسرار د بیان له مخه د افضل خان ختک د نو ابی (۱۱۲۲-۱۱۸۳هـ) په وخت کښی ژوندی و او بیا تخمیناً د (۷۰) کالو په عمر مړ شوی دی نو په دی حساب دی باید په (۱۰۵۳هـ) کښی بو وړو کی هلک وی. البته مولانا محمد یحیی ته په واسطه سره د شیخ آدم (رح) خلیفه ویل صحیح کیدای شی.

بناغلی اثر وائی چه میا عمر صاحب د ظاهری علومو تحصیل له شیخ محمد یونس خخه کړی و و چه د مر دان په (مایارو) کښی او سیده دی وائی: چه د اهنه محمد یونس دی چه در حمان بابا معا صرو و او د پښتو ادب په تاریخ کښی د خیبر او سید و نکی او په قام موسی خیل بنودل شوی دی، مگر زموږ په خیال په دی خایکښی بناغلی اثر دنو مو نو په اشتباه کښی لویدای دی او له بو غلط قیاس خخه ئی کار اخستی دی، د پښتو د ادب په تاریخ کښی چه کوم شاعر محمد یونس راغلی دی هغه د پتی خزانې په روایت (۱) په (۱۱۳۰هـ) کښی بو دیرش کلن زلمی او په قوم موسی خیل و و چه پلار ئی له موسی خیلو کا کرو خخه د کس دبا بر و سره راغلی او په خیبر کښی او سیده دامحمد یونس دمیا عمر استاذ نشی گنل کیدی خکّه چه دمحمد عمر د تحصیل په وخت کښی به دی ایله د لسو کالو بو هلک و و. کیدای شی چه د مایارو شیخ محمد یونس دده استاذ تیر شوی وی مگر هغه په قام یوسف زی و و او دغه شاعر کا کرو و نو خکّه دغه دواړه بو نشی گنل کیدای او بیل بیل کسان دی.

دمیا صاحب د شهرت زمانه: — میا صاحب پس له دیر و ربر و نو او خوار بو تقریباً د (۱۱۶۱هـ) په حدودو کښی دخپل مرشد مولانا محمد یحیی تر مړینی وروسته

د بزرگی شهرت موندلی دی او هری خوانه ئی درو حانیت غز خپور شوی دی
 دمیا صاحب د شهرت زمانه اود احمد شاه بابا د غزا گانو او جنگونو زمانه سره
 یوه راغلی ده وائی چه احمد شاه بابا له میا صاحب سره زیات ارتباط او تعلقات
 در لودل او هر کله به چه ده دهند په لوری پر غل کاوه نو په خوکنو کښی به د
 میا صاحب لیدوله ورته اودده احترام به ئی په خای کاوه (۱) قاضی عطاء الله په
 خپل کتاب د پښتنو په تاریخ کښی وائی چه احمد شاه بابا دمیا عمر صاحب مرید
 و. میا فقیر الله جلال آبادی چه په (۱۱۹۵ هـ) کال په بنکار پور کښی وفات شوی
 دی هم له میا محمد عمر سره ښه روابط در لودل او په خپل مکتوبات کښی ئی
 دی د (قدوت العلماء زبدة الفضلا) په القابو یاد کړی دی ښاغلی نصر لیکي چه:
 میا صاحب په خوکنو کښی یوه لویه علمی مدرسه هم جوړه کړی وه او طالبانو به
 پکښی د علم تحصیل کاوه .

د میا صاحب زمان: — میا صاحب دوه زمان در لودل یوزوی ئی میا محمدی
 اوبل عبیدالله نومیده چه په میا گل مشهور ودا دواړه د پښتو ژبی ښه شاعران او
 د ذوق خاوندان تیر شوی دی په تیره محمدی صاحبزاده خو یو دیر ادب پالونکی
 بیرو او تل به ئی پښتانه شاعران د شعر او ادب لپاری نه رابلل .

کاظم شیدا دخپل دیوان په مقدمه کښی لیکلی دی «چه ماخپل دیوان دمحمدی
 صاحبزاده په سپارښتنه او تشویق ترتیب کړی دی» محمدی صاحبزاده د کاظم
 شیدا په قول دخبر وپیز ندلو ښه سلیقه در لودله اوله خپلو همزولو خڅه ئی میدان
 وری و. پادری هیوز په کلیدافغانی کښی دده یو څه اشعار را نقل کړی دی
 ښاغلی اثر لیکي چه دمحمدی صاحبزاده د اشعارو یو کلیات د تنگی کلی خان غلام
 حیدر خان له څمکنو نه وری و او اوس به دهغه له اولادی سره وی دغه شان دده

(۱) لوی احمد شاه بابا ص ۱۵۲ د کابل چاپ

دیو منظوم مناجات قلمی نسخه د بالامانی په دارالعلوم کنبی شته دی میا محمدی تر (۱۲۱۱ھ) پوری ژوندی وار په دغه کال ئی په شوکنو کنبی د میا عمر صاحب په یادگار بولوی جماعت جوړ کړی دی۔ بناغلی اثر وائی چه د میا عمر صاحب دکشر زوی عبید الله یو پښتو منظوم قلمی کتاب چه په نبوی شمایلو شامل دی د ما لاکند په (گنابیری) نومی کالی کښ د مولوی محمد ابوب سره شته دی چه دده نیکه د میا عمر صاحب ما ذون او خلیفه وه .

د میا صاحب مرینه او مزار : بناغلی اثر په خپله مقاله کنبی ددغه پورته کتاب

دیوی لیکنی په دان و ایی چه میا عمر صاحب دشعبان د یاشتی په (۱۶) په (۱۲۰۰ھ) کال وفات شوی دی مگر درسته زمو نږ په فکر یقینی نه معلومیزی لکه کاظم خان شیدا چه په خپل دیوان کنبی د میا عمر دو فوات کومه سنه بنودلی ده هغه له یوه خای شخه (۱۱۸۲) اوله بل خای شخه (۱۱۸۰) هجری معلومیزی لکه چه وائی .

د میان په دردو غم کښی	نالہ د پره شوه هم آه
وا یه دا عمر ولسی	ورسره رحمت الله
« علیه » ورسره ضم کړه	په تاریخ به شی آگه (۱۱۸۲ھ)

په بل پارکی کښ وایي :

میا عمر په خپل دوران کښ	چه کشاده ئی د فیض باب وه
شاه وگدائی په درحاضر وو	مرجع د خلکو عالم مآب وو
تاریخ ئی دادی درحلت واوره	« شیخ اجل وء قطب اقطاب وء » (۱۱۸۰)

هر کله چه کاظم شیدا د میا عمر صاحب د مشر زوی میا محمدی په سپارښتنه خپل دیوان په (۱۱۸۱ھ) ترتیب کړی دی نو په عقل او قیاس برابر احتمال دادی چه میا عمر صاحب دی له دغی سنی شخه دمخه وفات شوی وی باه خبره داده چه احمد علی شوقا دهند دراپور او سیدونکی په (تذکره کاملان راهپور) کی دکاظم شیدا د وفات نیته په دی وروسته نظم کنبی (۱۱۹۴ھ) بنودلی ده :

دشیدا په اشیانه کنبی جهان تر یخ شو دکباب غونډی ئی کون او مکان تر یخ شو
درست بدن ئی گویا زره دی په سینه کنبی «دلی نظر» دکاظم دمرگک تاریخ شو

(۱۱۹۴ هـ)

کاظم شیدا د جلا وطنی په حالت دهند په رامپور کنبی وفات شوی دی نو ځکه دده په باب دا حمد عالی شوق معلومات باوری او صحیح گنجل کیدای شی. هر که چه ددغه قوی سند له مخه دکاظم شیدا مرگک په (۱۱۹۴ هـ) کنبی ثابت شو نو بنیایې چه د میا عمر صاحب وفات هم دکاظم شیدا له مرگک څخه دمخه و بولو ځکه چه کاظم شیدا په خپل ژوندانه دمیا عمر صاحب دمرگک نیټه په شعر کنبی بیان کړی ده. مونږ په (۱۱۸۰ هـ) کنبی دمیا عمر صاحب په مرگک باندی بوبل دلیل هم لرو هغه دا چه میا عمر دخوانی په عمر کنبی شیخ سعدی چه په (۱۱۰۸ هـ) وفات شوی دی ؛ لیدلی وه او دهغه له خولی څخه ئی پخپل کتاب خزینة الاسرار کنبی دیرروایتونه نقل کړیدی که مونږ په دغه سینه کنبی دده عمر شل کاله اټکل کړو نو په (۱۲۰۰ هـ) کنبی دده عمر یو سلو لسو کالوته او په (۱۱۸۰ هـ) کنبی نوی کالوته رسیزی او دادو هم تخمین حقیقت ته دیرنزی دی ښکاری. اوس مونږ دوراندنیو دلیلو نوله مخه ویلای شو و چه د ښاغلی اثر دانظریه چه میا عمر صاحب په (۱۲۰۰ هـ) وفات شوی دی په عقل او نقل دواړو برابر ه نه بریښی.

دمیا عمر صاحب قبر او مزار د پېښور په څو کنو کنبی یا په بله ژبه دده د ماما خیلو په کلی کنبی دی. دمیا صاحب زیارت د پېښور په سیمه دیرزیات شهرت لری او لوی واره نراو ښځی ورباندی رامت دی دمیا عمر صاحب په نامه یو زیارت د باجوړ په (چینگی) کنبی هم شته ، چه د باجوړ خلک او په تیره اتمان خیل ورباندی دیره زیاته عقیده لری. مگر دپوهو کسانو روایت دادی چه په (چینگی) کنبی په خ- پله د میا عمر صاحب مزار نشته بلکه دلته ئی دورور قبر دی چه خلکو په میا عمر صاحب مشهور کړی دی. زمونږ په خیال هم دانظریه معقوله ښکاری ولی دزیاتو معلوماتو دپاره نور پلټنه او څیړنه هم په کار ده !!

ملک الشعراء : بیتاب

برف

بر سر باریدن امسال است بیش از پار برف
 خوش کلاه قاقمی مانده سر کهسار برف
 تا بماند کشتکار تیر ماهی گرم و نرم
 بر سرش کرده لحاف پنبه ای هموار برف
 باعث سیرابی کشت و زراعت میشود
 یغزاید آبهای چشمه و انهار برف
 آسیای چرخ گویا آرد در غربال کرد
 خوان احسانی است بردارنده و نادار برف
 همچو گندم سینهء حنوط خواهد چاک شد
 غله و دانه بحکم حق کند انبار برف
 هر نهالی را نماید چون بتان سیمبر
 دیدهء شاهد پرستان راست خدمتگار برف
 در بهار ان گر چمن پر مشک اذفر میشود
 در زمستان کوه کوه کافور آرد بار برف
 در زمستان نقره کاری و بهن گام بهار
 گاشن زرخیز می آرد بروی کار برف
 از برای باغ و شاخ و چشمه و چاهم مفید
 بازبان حال هر دم میکند اظهار برف
 ما بفکر اینکه گر اندک ببارد بهتر است
 لیک خواهد مرد دهقان روز و شب بسیار برف
 کرده و اینندان دهان خویش و میگویند مدام
 تا که بطن من شود پر دمدم میبار برف

در نگاه آنکه پول مصر فش در دست نیست
 روز روشن را نماید همچو شام تار برف
 آری آری بر سر بام فقیر و بینوا
 آن اثر دارد که گوئی میکند بمبار برف
 هر که جادویش و مسکین و غریب است و یتیم
 همچو باران آورد در گریه های زار برف
 چاره از مردن نباشد گر شود ناگاه پیش
 بردن میت بگورستان کند دشوار برف
 بین ما و منزل مقصود گردقت رود
 هست سد محکمی چون پرده پندار برف
 بر پیاده هر قدم ره نیست از فرسنگ کم
 کرده خرم من بسکه گل در کوچه و بازار برف
 برف پیری آنکه دیده بر سرش مشکل بود
 دیدن از روی حویلی تا سر دیوار برف
 یاد ایامیکه با پاغنده های خویش داشت
 میلهء دالان خضر و جام فرحت بار برف
 هر زمستان منعمان در گرم سیر آرندر وی
 گر چه اینجاست بایشان کی دهد آزار برف
 عالمی را بر سر بار بدنش دلتنگ ساخت
 راستی امسال میبارد چه نا هنجار برف
 نرخ ماکولات و محروقات بالا میرود
 گر دوسه بار دگر بار د باین هنجار برف
 مختصر «بیتاب» میگویم برای ملک ما
 هم مزایا دارد دو هم زحمت بسیار برف

اثر: فرانک پیتو

ترجمه: «ح»

از ادب غرب

ندای تقدیر!

خطر سیل از آنسوز مزه میکشد ولی تو به آن گوش فرا نمیگذاری. زیرا گوشهای تو برای شنیدن صدای (آماده باش) جای ندارد. باین ترتیب آوازه های مدهش سیل بیهوده طنین می اندازد.

هان ای غافل بدان که در باطغیانی شده موجهای کوه پیکر و غضب آلودش غریبه سطح آن بلند تر و بلند تر شده میرود و بزودی سواحل را زیر و زبر میسازد خطر بدرت تو آمده دق الباب دارد اما تو در پی آن هستی که از قوای خود بروی آن سدی به بندی. افسوس که وقت از وقت گذشته و سبیل به جدو جهد بیهوده تو واقعی نخواهد نهاد.

با آن نهم مطمئن هستی که هنوز زنده میباشی، آهنگ زمزمه خطر گوشهایت را نوازش میدهد قریب است باثر آن آهنگ روان بخش قوه مراقبت تو بخواب اندر شود. ولی همینکه غوغای طوفان بگوشت میرسد چشمانت نهایت باز میگردد قلبت از خوف سخت به طپش میافتد سعی میورزی تا اضطراب و پریشانی خود را تخفیف بخشی. ماهرانه بدفاع پرداز! ورنه غافلگیر خواهی شد، به ندای تقدیر گوش فرانه و باقوت هر چه تمامتر آنرا منعکس بساز تا بتواند آواز هول انگیز خطر را تحت الشعاع گیرد. باین صورت خواهی توانست از قوی ترین دشمن خود (خوف) جلوگیری نمود. در برابر قویترین دشمن بشر: آنچه (هیچ) که آمال و آرزوهارا برهم میزند ظلمتی که روشنی هادر آلفنا میشود و مرگ ابدی، از قوه بازوان خویش استمداد نما. جرأت رادر برابر خوف بیکار انداز تا از سرنوشت توروشنی تازه سربدر کند چه آن حتی قدرت آنرا دارد که بر قک طوفان زندگی را خیره بسازد.

ابو الحسن علی هجویری

و صفت انسان متناهی، بنا بر آن علم مانیز محدود و متناهی است و در برابر علم باری ناچیز و متلاشی میباشد. علم باری تعالی یک علم است و تعدد در آن نیست و بهمان یک علم که صفت قدیم وی است همه معلومات و مجهولات و معدومات را میداند. دلیل بر علم باری ترتیب و انتظام افعال اوست زیرا افعال منظم و مرتب مقتضی علم است. بنا بر آن علم حقیقی صفت خداوند است. ما لبرانش فیلسوف فرانسوی در باره علم باری بهمین اصل معتقد بوده گوید: علم صفت حقیقی خداوند است.

سپینوزا که از بزرگترین حکمای مغرب و از عارفان معروف و وحدت‌الوجودی است، علم خداوند و بنده را چنین مقایسه میکند: علم انسان بر حقایق و موجودات، بعد از وجود آمدن آن حقایق و موجودات است؛ یعنی موخر بر ظهور آنهاست، حال آنکه ذات باری بر هر حقیقت و هر موجودی مقدم است و علت آنهاست. پس علم خدا بر موجودات بمعنی علت و پدید آورنده موجودات است که هم علت وجود آنها و هم علت ماهیت آنهاست (۱). بنظر نگارنده برهان تمایز بین علم باری و علم بشر را طوری که هجویری بیان کرده است، با وصف اینکه تقریباً هزار سال پیش از اسپینوزا می‌زیست قویتر و روشنتر است. هجویری جمله صفات و افعال بنده را معلول ذات خدا میداند و گوید «حقتعالی موجود است اندر قدم بذات خود، و بی حدود است و اندر مکان و جهت نیست و ویرازن

و فرزند نیست (لم یلدو لم یولد) و هر چه اندر و هم تو صورت گیر دو اندر خر داندازه
بندد خد او ند آ فرید گار آنست و دارنده و پرورد گار آن ؛ اما علم بصفات
وی آنست که بدانی که ویر اصنافت نیست بدو موجود که آن نه وی است و نه جز وی ،
بدو موجود و بدو قائم است و ویرا دائم است .

سپینوزا در بارهء نقص علم بشر گوید « انسان که موجودی محدود است و قائم
بذات نیست و روحش مقید بتن است ، اکثر معلوماتش از راه حس و تخیل و توهم
حاصل میشود ، بنابراین علمش ناتمام است (۱) »

همجویری گوید « بافتم این عالم را محل اسرار خداوند ، و مکونات را موضع
و دایع وی و مثبتات را جایگاه لطایف آن در حق دوستانش ؛ و جوامع و
اعراض و عناصر و اجرام و اشباح و طبایع جمله حجاب آن اسرار اند ؛ و اندر
محل توحید اثبات این هر یک شرک باشد . پس خداوند این عالم را اندر محل
حجاب پداشته است ، تا طبایع هر یک در عالم خود بفرمان وی طمانینت یافته اند
و بوجود خود از توحید حق محجوب گشته و ارواح اندر عالم بمزاج وی مغرور
گشته و بفراق آن از محل خلاص خود دور مانده تا اسرار بانی اندر حق
عقول مشکل شده است و لطایف قرب اندر حق ارواح پوشیده گشته تا آدمی اندر
مظلهء غفلت بهستی خود محجوب گشته ... پس حجاب وی را در عالم مزاجش
افتاده است بتعلق طبایع بدو و بتصرف عقل اندر و لاجرم بجهلی بسنده کار شده
و مر حجاب خود در از حق بجان خردار آمده ، از آنچه از جمال کشف بی خبر است
و از تحقیق سریرت ربانی معرض و بر محل ستوران آرمیده و از محل نجات
خود در میده و بوی توحید ناشنیده و جمال احدیت نادیده و ذوق توحید ناچشیده
و به ترکیب عناصر از تحقیق مشاهده بازمانده . (۲) » از یک قسمت عبارات

(۱) سیر حکمت در اروا و پا جلد ۲ صفحه ۳۸

(۲) مقدمهء کشف المحجوب صفحه ۱۴

با لاتا انداز هیی بوی وحدت الوجود استشمام میشود، مگر ط-ور بکه می بینیم
 گر چه هجویری تعلق بعناصر و گرفتاری آدمی را با اعراض و طبایع باعث حجاب
 وی از حقیقت میداند و انسان را بیاد عقاید نو افلاطونی می اندازد، اما با وصف
 آن توحید را نوعی دیگر تعریف می کند. در اصول توحید بع-قیده وی همان
 توحیدی است که ابو الحسن اشعری بدان اشاره کرده و مذهب اهل سنت و جماعت
 است ولی از نظر عرفان معتقد است که انسان وقتی بمقام توحید میرسد که خویش
 را از علایق جسمانی و طبیعی رهایی بخشد و این عقیده وی با وصف مشابیهت با
 عقاید نو افلاطونی و وحدت الوجود عبارت از اتحاد واح با ذات باری نیست
 بلکه متعلق بمشاهده و دیدار ذات باری است که ازین نظر میتوان توحید هجویری
 را بیشتر شبیه به وحدت الوجود دانست و اینکه هجویری فنا را به متصف شدن
 انسان بصفات باری تعبیر میکند نیز موید این حکم است.

مالبرانش (۱۶۳۸-۱۷۱۵) نیز اسباب و علل خطای انسانی و دور افتادن از طریق
 معرفت را همین انکاء بطبیعت، انسانی و احوال نفس میداند و مانند هجویری
 معتقد است که علت واقعی خطای انسان اینست که روح و عقل او گرفتار تن (جسم)
 و عناصر مرکبه آن گردیده (۱) و بنا بر آن حواس، تمایلات و نفسانیات ما، ما را
 از راه اصلی معرفت دور می اندازد. مگر ناگفته نباید گذشت که بسیاری از حکمای
 فرنگ پیروی از عقل را اساس معرفت قرار داده اند، در حالیکه عرفای اسلامی
 دخالت عقل یعنی استدلال و بحث عقلی را در راه معرفت و وصول بمخدا سد
 می پندارند. علت آن اینست که چون اساس تصوف اسلامی مبنی بر عشق و محبت
 است و عشق از جمله احساسات و هیجانات، پس عقل کشنده عشق است.
 از همینجاست که بین صوفیان اسلامی و فلاسفه و حکما معارضاتی سخت در گرفته،
 مثلاً مولانا جلال الدین بلخی گفته است:

پای استدلالیان چوبین بود پای چوبین سخت بسی تمکین بود

همچنان علامه اقبال عارف و مفکر بزرگ قرن بیستم وقتی بو علی سینای بلخی استاد اجل حکمت اسلامی را با عارف بزرگوار مولینای بلخی مقایسه میکند گوید:

بو علی اندر غبار ناه گم دست رومی پردهء محمل گرفت

و هجویری نیز که گوید: «پس حجاب وی (مراد انسان) در عالم مزاجش افتاده است بتعلق طبایع بدو و بتصرف عقل اندرو» مقصدش یکی، تعلقات جسمانی و دیگر بحث و استدلال و نظریات فلسفی است. گذشته از آن هجویری بکتن از عرفای میانه رو و معتدل است و در اعتقادات و روش عرفانی خود نه مانند ابوسعید ابو الخیر افراطی و وحدت الوجودی است و نه مانند شیخ ابو الحسن خرقانی (۴۲۵) عارف گوشه گیر و منزوی. بلکه وی طریقت را در پیروی از شریعت میداند و مانند ابو الفاسم قشیری اعتقادات صوفیانه اش بموازات عقاید و اعمال دینی سیر میکند. مطالعهء کشف المحجوب از نظر اعتقادات کلامی و اصول ثابت میکند که هجویری موافق به «سمع» و معتقد به «روایت» است. پس میتوان عقاید او را در اصول متأثر از مذهب اشعریه که در آن روزگار توسط ابو الحسن اشعری نضج گرفته بود دانست. و چون مذهب اشعری مخالف و ناقض افکار و عقاید معتزله است و معتزلیها در اصول بیشتر بتعقل و در ایت معتقد بودند و میخواهند اصول دین را با بحث و استدلال ثابت کنند و آنرا با فلسفه و افکار فلسفی وفق دهند و بهمین اثر مثلاً از صفات خداوند نیز انکار داشتند، بناءً هجویری یکی از عوامل حجاب و نقص معرفت انسانی را بر خلاف و بضد عقاید معتزله تصرف عقل در طبایع میداند و معتزله را هم لعن میکند.

در نظر هجویری صوفی مرادف عارف است و آن کسی است که از خود فانی بود و بحق باقی؛ از قبضهء طبایع رسته و بحقیقت الحقایق پیوسته. غیر از صوفی دو گروه دیگر را بنام متصوف و مستصوف یاد میکند. وی متصوف کسی را میداند که میخواهد بمجاهدت و ریاضت و بوسیلهء پیروی از صوفیان و تقلید راه و رسم ایشان خود را بمقام صوفی برساند و مستصوف کسی را شناسد که از طریق ریا

و دروغ برای حفظ مال و جاه و کسب عزت و متاع دنیوی تظاهر به صوفیگری کند و ظاهر آ خود را مانند متصوفان و صوفیان نماید و ای در حقیقت ادنی ترین درجتی ازین دو طایفه را نصیب نباشد و گوید مستصوف در نزد صوفی از حقیری چون مگس بود و آنچه کند نزد یک وی هوس بود و نزدیک دیگران چون گرگ و کفتار بی افسار بود که همه همتش لختی مردار بود. پس صوفی صاحب وصول بود و متصوف صاحب اصول و مستصوف صاحب فضول.

اعتمادات هجویری را راجع بحقیقت تصوف و مقامات و مراحل و احوال و اصطلاحات تصوفی در ضمن مباحث آئینده تشریح خواهیم کرد. در اینجا باید علاوه کرد که از مشهورترین مباحث کشف المحجوب یکی همان برخ آنست که در اطراف مکاتب و دکتورین فرق مختلفه صوفیه در آن بحث و تفصیل پرداخته است. هجویری همچنانکه اولین کسیست که در زبان دری در تصوف کتاب نوشته، نخستین عارف نویسنده بی است. که طوایف مختلف صوفیان اسلامی را با اساس مذهب و مسلک فکری شان طبقه بندی کرده است. وی درین قسمت کتاب خود دوازده مکتب مختلف تصوفی را با موع سسان و توضیح شرح روعوس نظریات و معتقدات هر یک معرفی و روش خصوصی آنرا شرحی نیکو کرده است که از جمله آن دوازده مکتب، در آثار تصوفی بیکه پیش از کشف المحجوب بزبان عربی تالیف یافته تنها راجع بیک مکتب یعنی فرقه «ملاویه» شروخی بنظر میرسد و تمام آثار و مؤلفات بیکه پس از کشف المحجوب نگاشته شده است؛ مانند تذکرت الاولیای عطار و نفحات الانس جامی و غیره مطالب خود را راجع بهر دوازده مکتب تصوفی که تا قرن پنجم در بلاد مختلف ممالک اسلامی معمول بوده اند از کشف المحجوب اقتباس کرده اند. چون کشف المحجوب نخستین اثر و مأخذی است که راجع به مکاتب گوناگون صوفیان اسلامی در آن بحث شده است؛ شاید بعضی از متبعان کنجکا و بسوءالاتی از قبیل اینکه؛ آیا در ادوار تاریخ اسلامی همچو مکاتب حقیقتاً وجود داشته اند

یا آنر و شهرت خود را در هجو بر می‌تدوین و تصنیف و تشریح کرده‌است؟ رو برو شوند.
امانکلسن باین پرسش احتمالی چنین جواب می‌گوید:

« من تاکنون سزاوار نمی‌دانم که بگویم هجویری در کتاب خود در موضوعاتی
تعمق و بحث کرده‌است که محتوی قیاسات باطله و ساختگی باشند »

لیکن باید نگفته نگذیریم که در ضمن تشریح و تفصیل این روشهای خاص
دوازده گانه و منسوب ساختن هر کدام آن بموئسسای معلوم، هجویری خودش
نیز عقاید و نظریات خود را در ابصاح و تحلیل و تفصیل و ضرعات و مسایل
آنها داخل ساخته است؛ و اگر احیاناً در برخی از موضوعات در مورد گفتار و
افکار و کردار پیروان مذهبی تحریف و یا غلط فهمی و اشتباهی روی داده است وی
در اثر مقایسه آن تحریفات و اشتباهات با روءوس اصلی بعقاید پیشروایان آن
مکتب موضوع را روشن و بانادرستی آن را اثبات کرده است؛ و در تشریح
طریقه‌های مکاتب مورد بحث خویش چنان اصولی را مرعی داشته که اگر
فرضاً کسی هم بکوشد که آنها را باور نکند، باز هم بجز فرقه معتزله و دیگر فرق
روافض مکاتب دیگر؛ آنرا نمیتواند مطرود حساب کند.

ماخذ کشف المحجوب

قرار گفته‌های پیشین ما، کشف المحجوب اثری است بکر (Original) لا جرم
بجای آنکه ما نخدی داشته باشد، قرار گفته نکلسن، خود ماخذ دیگران است.
از مطالعه دقیق این اثر بر می‌آید که موءلف از برای تأیید و صدق عقاید و گفتار
خود روایتهای زبانی عارفان متقدم و معاصر خود را نقل کرده است، فلذا
میتوان گفت که وی با احتمال اغلب مواد و عناصری را که در ترتیب امثله و براهین
جهته تسلسل و تشدید ارتباط مضامین و معانی کشف المحجوب بکار برده است،
علی الاکثر از منابع شفوی و باز دیده‌ها و سرگذشتها و تجارب خویشان و دیگران
دیده است، چنانچه خودش گوید: « من ابتدا کنم کتاب را و مقصود ترا
اندر مقامات و حجب پیدا کنم و با بیان لطیف مرآة مبسوط گردانم و عبارات
اهل صنایع را شرح دهم و لختی از کلام مشایخ بدان پیوندم و از غرر حکایات

مرآة امددی کنم تا مراد تو بر آید (۱)»

از آثار معروف قبل از خود یکی از کتاب «اللمع» تألیف ابو نصر سراج (متوفی ۳۷۷ - ۳۷۸) نام می برد. این کتاب بزبان عربی است و یکی از قدیمترین نمونهء آثار تصوفی میباشد.

ابو نصر سراج از اهل طوس و شاگرد ابو محمد مرتعش نساپوری بود. مانند هجویری در ممالک بسیاری سیاحت کرده و چندین کتاب در تصوف نوشته است که در میان همه کتاب «اللمع» شهرت زیاد دارد.

هجویری در باب بیست و یکم کشف المحجوب در مبحث آداب صحبت (۲) این عبارات را از ان اقتباس کرده است «و فرق نیکو کرده است شیخ ابو نصر سراج صاحب اللمع اندر کتاب خود، فرق میان اهل ادب گفته است: الناس فی الادب علی ثلاث طبقات، اما اهل الدنيا فاكثر آدابهم فی الفصاحة و البلاغة و حفظ العلوم و اسما ر الملوك و اشعار العرب، و اما اهل الدین فاكثر آدابهم: فی ریاضة النفس و تأدیب الجوارح و حفظ الحدود و ترك الشهوات. و اما اهل الخصو صیة فاكثر آدابهم فی الطهارت القلب و مراعات الاسرار و الوفاء بالعهود و حفظ الوقایع و قلة الالتفات الی الخواطر و حسن الادب فی مواقف الطلب و اوقات الحضور و مقامات القرب» و بعد از فراغ از نقل عبارات اللمع آنرا بدری چنین ترجمه کرده است:

«مردمان اندر آداب ^{سه} بر سه قسم اند: یکی اهل دنیا که ادب نزد یک ایشان فصاحت و بلاغت و حفظ علوم و سمرهای ملوک و اشعار عرب است. و دیگر اهل دین که ادب بتز دیک ایشان ریاضت نفس و تأدیب جوارح و نگاهداشت حدود و ترك شهوات است. و سوم اهل خصوصیت اند که ادب بتز دیک ایشان طهارت دل بود و مراعات سرو و وفا کردن بعهده و نگاهداشت وقت و کمتر نگرستن بخواطر پراگنده و نیکو کرداری اندر محل طلب و وقت حضور و مقام قرب. و این سخن جامع است»

(۱) صفحه ۱۴ کشف المحجوب. (۲) صفحه ۴۰۲ کشف المحجوب.

ساقی

از پرده برون آمد ساقی قد حی در دست

هم پردهء ما بد رید هم توبه ما بشکست

بنمود رخ زیبا گشتیم همه شیدا

چون هیچ نماند از ما آمد بر ما بنشست

زلفش گرهی بکشاد بند از دل ما برخاست

جان دل ز جهان برداشت و اندر سر زلفش بست

در دام سر زلفش ماندیم همه حیران

وز جام می لعلش گشتیم همه سرمست

از دست بشد چون دل در طرهء اوزد چنگ

غرقه زند از حیرت در هر چه بیا بد دست

چون سلسله زلفش بند دل حیران شد

آزاد شد از عالم وز هستی خود وارست

(عراقی)

تنویم یا خواب مقناطیسی

در نیمه دوم قرن نوزدهم «حینیکه کلیه رشته‌های روحیات تجربی در بین فزونی
لوژی قرار دارد» دو انکشاف عمده صورت میگیرد.
نخست «که در ثانی از آن بحث خواهد کرد دید مساوات شخصی توسط منجمین
و دیگر تنویم میباشد.

خواب مقناطیسی بلاشبه «چون دیگر حادثات روحی» در تاریخ بشر دارای
قدامت میباشد. حادثات روحی مشابه با آن چون «بخواب راه رفتن و جذبات مذهبی
که قبلاً اشکار گردیده و شناخته شده بود و معلوم میشود که این حادثات در روح
مردمان ابتدائی (بی تمدن) قصداً القاء گردیده است با آنهم این نوع حادثات
موجب مشاهده و تدقیق علمی خواب مقناطیسی نگردیده است. خواب مقناطیسی
از دیرباز بحیث یک قوه طبیعی مرموز تلقی میگردد و هر سالس (۱۴۹۳-۱۵۴۱)
طیب و متصوف «مقناطیس را با جسمی چون ستارگان معرفی کرده بود که بوسیله
پر توو تجلی مخصوصی که از آنها در فضا پخش میشود بر جسم انسان اجرای تاثیر
مینماید. وان هلمانت (۱۵۷۷-۱۶۸۳) نظریه (قوه مقناطیسی حیوانی) را بمیان
آورد که ذرات مخصوصی مقناطیسی از جسم انسان منتشر گردیده بجسمیکه
تصادف نماید آنرا متأثر میسازد. یک و نیم قرن بعد از وان هلمانت «عده
زیادی از اروپائیان ادعا نمودند» که آنها بواسطه مس و حتی بدون تماس بجسم
میتوانند بسا از امراض را بصورت مرموز علاج بنمایند. گریتریکس (۱۶۲۹)
۱۶۸۳) آیرلندی «که یکی از اشخاص مشهور است» بواسطه علاجهای برجسته

خود توجه زیاد علما و توده را بخود جلب کرد. چون نظریه «قوه مقناطیسی حیوانی» یقیناً بک نظریه واضح و روشن نبود «بصورت لاینحل مانده» خارج محوطه علم قرار گرفت. بعد ها باین موضوع فریدک انتون مسمر تا حدی پرتو افکند وی دریافت که چطور این حادثات را میتوان احداث نمود. از آنرو عملیه احداث حادثات مذکور را منسوب بنام خویش نموده (مسمر بزم) نامید. مسمر در ویانا سمت طبابت داشت وی در ابتدا از نظریه وان هلمانت پیروی میکرد. چون مطابق علم نجوم ستارگان بر انسانها تأثیر دارند «نظریات اولی او بقصد اینکه تأثیر فرضی فوق اثر شریح نماید» بمیدان آمد. وی فکر میکرد «بالضرور قوه وجود دارد که بر کائنات نافذ باشد و آن قوه یا قوه برقی و یا مقناطیسی خواهد بود» همین عقیده او را به نجر به اثر مقناطیسی بر اشخاص کشانید «بالتبیجه معلوم گردد بد که آنچه را که خواب مقناطیسی می نامند» بواسطه تماس جسم آنها بمقناطیس و یا عبور دادن مقناطیس از بالای جسمشان احداث نموده میتوانند.

این نظریه را در اثر بکه در ۱۷۶۶ بطبع رسیده معرفی مینماید. وی بحیث یک طبیب اصول فوق را در علاج پاره از امراض بکار برد. ده سال بعد ازین حادثه با گاسنر «کشیش سویسی» که آنهم این عملیه را در تدایوی بکار میبرد ولی مقناطیس را استعمال نمیکرد «بر خورد نمود. باین ترتیب مسمر پی برد که وجود مقناطیس درین عملیه اضافی میباشد. از آنرو مقناطیس را از اصول خود بیرون ساخت و از روی ضرورت نظریه خود در اهم تعدیل نمود. حالاً به فکر این شد که باید قوه مخفی ای در وجود خودش متمکن باشد که قوه و قدرت تأثیر را بالای جسم دیگران داشته باشد و آنرا قوه مقناطیسی حیوانی نامید تا از قوه مقناطیسی فزیکمی تمیز شده بتواند و علاوه بر این اصطلاح قبلاً توسط دیگران بکار رفته بود. در حقیقت خاصیت مشترک دو مقناطیس فوق آنست که هر دو بدون واسطهء عامل بارزی تا مسافه تأثیرات مر موز خود هارا می افکند. در سال ۱۷۷۵ مسمر موضوع قوه مقناطیسی حیوانی را بکلیه حوزه های علمی گسیل داشت. بجز از یکی که آنهم جواب نامناسبی داده

بود، دیگران اعتنائی بدان ننمودند. نظریه او در ویانا «مخاصمینی بوجود آورد. بهمین علت در سال ۱۷۷۸ پاریس نقل مکان نمود. در آنجا «بازکوت» مشهور خود را بنیان نهاد تا جائیکه معلوم شده آن عبارت از یک صندوق بلوطی با محتویات مواد کیمیائی بود، و قیاس میشد که توسط مسمر دارای قوه مقناطیس گر دیده و قدرت آنرا دارد که قوه مقناطیس را به اشیای ماحول خود انتقال دهد و متصل دستهای آنها را بار بسمان غیر مرئی به بند معلوم میشود که این حلقه و جمعیت مادر جمعیت و حلقه «احضار ارواح امروزه» باشد. اطایک «بازکوت» در آنجا داشت «خیره روشن بوده یک تعداد آئینه ها در آنجا آریزان بود بوقفه ها نغمات خفیف موسیقی نو اخته میشد «مسمر ظاهر میشد» گاهگاه بلباس مردمان دارای قوه مقناطیسی، از بین حلقه تماشا چیان عبور میکرد «بیکمی تماس مینمود و از دیگر رد میشد و بسومی نگاه خود را میدوخت. تا ثیرات مهیج و گوناگون صورت میگرفت و بسا از امراض علاج میگردد. خواب مقناطیسی بلاشبهه زول عمده خود را می باخت در پاریس باین حادثات دلچسپی زیاد عامه بمشاهده میرسید کمیسیونهای علمی جهت امتحان و تدقیق این حادثات مقرر گردید ولی آنها را پور منفی تقدیم داشتند نا گفته نماند در حالیکه از اثرات وارده انکار نمیتوانستند» میگفتند در بین قوه مقناطیس حیوانی و قوه مقناطیس معدنی شباهتی وجود ندارد «چنانچه خود مسمر نیز بهمین عقیده بود. عقیده تازه که بمیان آمد تاثیر قوه نطق (تلقین) بر انسان بود. مسمر گرچه مقناطیس را بحیث یک وجود اضافی از اصول خود بیرون ساخته بود ولی تعبیر مقناطیس حیوانی را نگهداشته بود و قیاس میکرد که بالضرور در بین قوه جدید و قوه مقناطیس شباهتی موجود است ولی محققین بدریافت آن مراتب و شباهت موفق نیامدند بنابراین اظهار نمودند که قوه مقناطیس حیوانی در حقیقت قوه مقناطیس نیست. ولی چون حادثات فوق را مسمر به مشکلی از راه تنظیم و آهنگ دادن مواد صورت میدهد، پر واضح است که موثر آن باید یک قوه باشد اگر مقناطیس

نمی باشد باید چیز دیگری باشد و بگمان آنها این چیز دیگر راز (چل) مسمر می باشد زیرا چطور ممکن است این اثرات را « بدون آنکه ماهیت آنها را نداند » بوجود آورد؟ حکومت فرانسه بیست هزار فرانک به مسمر داد تا این راز را افشانماید ولی مسمر ابا و رزید زیرا او را زی نداشت تا افشا میکرد او میدانست که نتایج مذکور از راه های معین بدست آمده و نتیجه قوه مقناطیسی ای می باشد که در جسم خودش وجود دارد « که آنرا به جز محققین این اصول دیگران نمیتوانند درک نمایند گرچه از ابتداء طرف مخالفت علماء و اطباء قرار گرفته بود ولی انکارش از افشاء آن راز وی را بیگانه میگرداند و کوشش تازه گرفتار ساخت تا بالاخره به شیادی متهم گردید پاریس را بقصد سویس ترک گفت و در سال (۱۸۵۱) در گذشت این موضوع که آیا کدام عامل موثر عروج و نزول آتی مسمریزم گردید، قابل تامل است « خاصتا این درامه کوچک تنها یک بار دیگر بصحنه عمل گذارده شد این موضوع موجب تصادم حزب را دیکال و حزب مشاهده علم و فن طب گردید مسمر در جستجوی چیز تازه بود « هنگامیکه علماء معاصر او مشغول اکتشاف بودند و چیزیکه در یافت بسیار تازه بود زیر اوی اشتباهاً بر آن شد تا از روایات علمی و تجارب طبیی قطع نماید و به فراغت در موضوع قوه مقناطیسی حیوانی کار کند « در آنصورت برای منازعه معاندین جانمی ماند. مسمر بدون آنکه خواص اکتشاف تازه خود را بداند « در پی ملاحظه امکانات علمی و استفاده از آن » برآمد این اصول بزودی عمومیت و انتشار یافته برای علم علاج مجال انکشاف میدهد. کمتر اشخاص وجود دارد که برابر تحسین و تقدیر عامه خود را نیازند « مسمر در برابر دلچسپی توده خاصتا جمعیت که به بانکوت او آمده « متوجه حادثات و عملیات او میگرددند مغلوب گردید. از سوی دیگر شاید او دریافته باشد که احداث تاثیرات کاربس

مهم است . علم «چون از دیرباز مخالف سحر و جادو بود» و قتیکه در بین اصول مسمر و طرز عمل ساحران و جادوگران شباهتی مشاهده کرد « آتش مخالفت آنها را دامن زد . چون مسمر راز کامیابی خود را میدادست » ناگزیر برای استقبال هر گونه مخالفت آماده بود آن راز که عبارت از فرضیه حالت روحی بود بیشتر دوام نکرد و یکنیم قرن بعد بصورت نامکمل افشا گردید اکتشافات جدید بصورت بطی پیشرفت نمود زیرا اکتشافات و وظیفه علم است . بنظر مصنف با ید اساس متینی موجود باشد . انکشاف علمی و قتی اطمینان بخش است که ناشی از قوه عامل تغیر دهنده تیرهای انتقاد باشد . علماء اکثر از خطای خود خجل و از نظریه صائب خود محظوظ میگردد گرچه قضاوت خطا و صواب آن در آن فرصت صورت هم نگیرد . مسمر و گال هر دو موضوع را تا به حدی بصورت علمی حل نمودند چنانکه مورد قبول هم واقع گردید امروز ما مسمریزم و فرنو لوتزی (علم الاعصاب) را تردید میکنیم ولی تنویم (هینوتیزم) را تا اندازه قبول مینمائیم . تاریخ علم مناظره و مرا یا نشان میدهد . که علمای مناظره و جدال و وظیفه خود ها را ایفا نمودند ولی هیچ جنبه این احزاب مجادله مغلوب نشد و نیز در شکل مجادله آنها قضاوتی کرده نه میتوانیم گرچه مجادله هر دو جانب زشت و از روی خود خواهی و خود رانی است ولی با آنها از خلای چنین مجادلات مهیج قدمهای متین در راه انکشاف علم برداشته شده است .

یک مکتوب ادبی

مولانا (۱) قاسم کاهی بفریدون خان وقتیکه در زندان بود نوشته و دارای صنعت قلب و تجنیس میباشد :

بعد از تجدید مراسم اخلاص و تمهید لوازم اختصاص عبودیت مرفوع آنکه
 خردمندان هنرپیشه و خداوندان صواب اندیشه چگونه کاخ دنیای ناپایدار را
 مستقر جاه و جلال و کارخانهء داربیمدار را قرارگاه عز و اقبال شمرند که کاخ
 با همه استحکام به خاک منقلب میشود . گنج با وجود صلح بجننگت بر میگردد . همانا
 دار دنیا مکاره ایست که چون دل بر و نهی دلدار میشود و کینه وریست که محبت او
 بتغیر نقطه محنت و نوش او بتبدیل حرفی نیش و رحم او متمائل بزخم و رحمت
 او متجانس ز حمت و اقبال او بقلب لابقا و راحت او بافزونی حرفی جراح است .
 کاهی از بیگانگی گذشته اظهار یگانگی مینماید . و وقتی بسریگانگی پای عتاب
 نهاده بیگانگی میکند چون رأی او منقلب میشود بار میگردد کین او نیک مینماید
 اما همواره خشمگین میباشد و احیاناً اگر خشم از او میرود کین میمانند پس
 حاضران کارگاه بینش و ناظران بارگاه دانش باقبال او شادمان و بادبار او پژمان (X)

(۱) شرح حال قاسم کاهی که شاعر نازک خیال و وطن عزیز ما کابل است در آئین
 اکبری بتفصیلی تحریر است و در مجلهء کابل نیز چند سال قبل بقلم آقای گویای
 اعتمادی ثبت شده . قصیدهء دارد که در آن کلمه (فیل) و تملازمات آنرا التزام
 کرده ازوست :

چون سایه هم رهیم بهر جا روان شوی	شاید که رفته رفته بما مهربان شوی
قاسم تو شاعر چمنستان کابل	زاغ وزغن نهء که به هندوستان شوی
تابه فیلان میل دیدم دلستان خویش را	صرف راه فیل کردم نقد جان خویش را

اثر کارن هوذر

ترجمهء عبیدالله شیوایانا

چگونه مطالعه باید کرد؟

فصل پنجم

تکامل طرق موثر در خواندن

اکثر مطالعه در مکتب و فاکولته بطریق خواندن میباشد تکمیل استعداد مطالعه به پیمانه وسیعی مسأله آموختن خواندن بصورت موثر میباشد و این تا جائیکه مطالعه به آن علاقه و ربط دارد عموماً وظیفه محوله مطالعه می یک بار بصورت تیز و سری میباشد و بار دوم مطالعه متفکرانه و دقیق به بهترین صورت مهارت پس باید خود را بهر دو صورت مطالعه تربیه کنیم ، فصل آینده از این دو موضوع بحث میکند تیز خواندن . و دقیق خواندن یک چند قاعدهء عمومی برای تکمیل طریقه های خواندن که اساس مطالعه موثر خواننده میشود در فصل موجوده داده شده است.

(X) نشوند و نخواهند شد خصوصاً هرگز بران بیشهء شجاعت و شیر مردان معرکهء جلالت و جلادت بند و زنجیر از یور فرز انگلی و زینت مردانگی میدانند هر چند شیر ریش گردد چون روباه و به آه و ناله نیارد .

چوشیری بدام افگند روزگار بزنجیرها سازدش استوار

توهم زانکه شیر نبرد آمدی زبردست مردان مرد آمدی

ترا نیز بر رسم شیران تراخت چوشیران مقید بزنجیر ساخت

هزار شکر که حضرت باری جل شانہ وجود شریف آنجناب را در معرکهء هولناک
در حصار حفظ مصون داشت . (ارسالی ملک الشعراء : بیتاب)

۱- در باره وظیفه محوله مطالعه پیش از آغاز بخواندن فکر کنید . دماغ تان را آماده بسازید . از خود بپرسید که چطور این خواندن بکار کورس مناسبت پیدا میکند . بموضوعات گذشته چه رابطه دارد چه مسأله ای را جواب میدهد ؟ و نیز از خود بپرسید که در باره این موضوع قبلاً چقدر میدانستید ؟ از خواندن و مطالعات سابقه و تجربه تان معلوماتی را که برین خواندن اثر می اندازد بفرمان بگذرانید . سوءالاتی را که باید بجلو نویسنده گذاشته شود بصورت فارمول در آورید فکر کنید که خود شما چطور این مضمون را تکمیل میگردید .

۲- با وظیفه محوله مطالعه در آغاز آشنا شوید یک مفکوره سطحی ابتدائی در باره یک کتاب بدست آورید و یا یک بار بصورت تیز خوانده معلومات مجملی از آن حاصل کنید طوریکه از یک خطیب بدست می آورید . عنوان کتاب ، نویسنده ، موقعیت نویسنده و نوشته جات دیگرش را ، سال تصنیف و تالیف ، مقدمه لست محتویات کتاب و طرز تقدیم آنرا یاد داشت بگیرید . در مورد ارزش یک کتاب یا مقاله مفکوره تشکیل دهید . فیصله کنید که ازین کتاب چه کار میگیرید . نقشه و پلان نویسنده را یاد داشت کنید و چون میخوانید اکثر مضمون آنرا در فکر تان بگیرید .

۳- اول بصورت تیز و وظیفه محوله مطالعات تان را بخوانید تا از تمام کتاب یک نظر به اجمالی بدست آورید از تفصیلات و تشریحات چشم بپوشید بکشید موضوع خواندن را بطور کلی بیک پیمانه و سبع بدست آورید . جاهاتی را که دارای موضوعات عمده است و یا مخصوصاً افکار مهم خلاصه میشود یاد داشت کنید . « از موقعیت مضمون » و از حصص طبیعی موضوع شامله معلومات بدست آورید . با تمرین کمی آموخته میتوانید که از بین وظیفه محوله مطالعه بسیار زود در از به بسیار سرعت عبور و مفکورات عمده را اخذ کنید . در بسا کتب یک تعداد مثالهایی خواهید یافت که مشتمل بر نسپیل (اساس یا قاعده) کلیه میباشد . یکبار که متیقن شدید که اساس را فهمیدید از وی ندارد که

اساسهای شمارا از پیشرفت باز دارد. تکرار دروس شاید در نظر شما یک چیز غیر ضروری و اسباب ضیاع وقت جلوه کند.

اما چنین نیست. در نتیجه خواهید دانست که نه تنها به بهتر فهمیدن و فایق شدن در موضوعاتتان شما را رهنمونی خواهد کرد بلکه عملاً وقتتان را نیز محفوظ خواهد داشت.

(فصل هفت در تکمیل استعداد تیزخواندن بحث میکند)

۴- و وظیفه محوله مطالعه‌ی تانرا بار دوم آهسته تر، دقیقانه تر و متفکرانه تر بخوانید. خواهید یافت که تشریحات و تفصیلات بسیار با معنی تر هستند و به سببی که بیشتر آنرا یکدفعه نیز مطالعه کرده اید خوبتر میفهمید. مفکوره‌های اساسی را در دماغتان نگه‌دارید و تمام نقاط ماتحت را به نسبت این فکر مرکزی مشاهده کنید. حصص موضوع خواندنی که اکثر بذات خود مبهم و مشکل میباشد و قتیکه بمفکوره‌های اساسی ربط داده شود واضح و روشن میشود. دانستن اینکه بعدتر چه می‌آید شما را از بسیار دقیقه‌های که به تشویش و فکر آواره‌ی صرف میشود نجات خواهد داد. در وقت دقیق خواندن دقیق‌تر باید بفکر کردن صرف شود. از کتاب دورتر بروید. سلسله‌های جدیدی تشکیل دهید و مثالهای تازه‌ای پیدا کنید. بانویسنده کتاب از روی انتقاد پیش بیایید. و اوادارش سازید که بیانات و نقاط نظر خود را با ثبات برساند. مباحثه حاضر را بمفکوره سابقه در موضوع پیشروی تان ربط دهید. آنرا بیک حصه فکر تان بسازید. و این مواد را در مباحثات و محاورات تان بکار اندازید.

(فصل هشتم طرز تدقیق را بتفصیل زیاد تری بیان میکند)

۵- در وظیفه محوله مطالعه‌ی تان نقاط عمده را یادداشت بگیرید. کتاب تانرا نشانی کنید یا یادداشت بگیرید و برای تجدید نظر از اینها کار بگیرید. در ضمن دقیق خواندن تان هنگامیکه بیک نقطه عمده میرسید با یاد آنرا نشانی کنید یا در کتاب یادداشت بنویسید در آخر هر پراگراف یا بیک تعداد پراگرافها

توقف کنید و آنچه را خوانده اید در فکر تان بگذرانید و نقطه اساسی را دریغ یادداشت مختصر خلاصه کنید. یادداشت گرفتن دوفا یدهء دارد یکی در وقتیکه فکر میکنید مواد مهم را ثبت میکنید چیزی بحافظه تان نقش میشود دیگر برای آینه اگر بآن احتیاج افتد نزدتان موجود میباشد . .

قبل از آنکه بخواندن موضوع معین خواندنی تان هر روز پیش بروید بیاد - داشتهای تان تجدید نظر کنید. این کار چند دقیقه میخورد و فوق العاده ارزش دارد. در جاهائیکه یاد داشتهای تان کاملاً واضح نباشد و در جاهائیکه مفکورهء معین کدام نکته را بر نمی انگیزد بکتاب اصلی مراجعه کنید و فکر تان را در باره تازه سازید. اینگونه بکار انداختن یاد داشتهای بنیان تیقن درس را محکم میسازد.

۶- سعی کنید که معلومات تان روشن و واضح و کاملاً از روی فکر باشد. در تحصیلات علم تان منتقد با نفس باشید.

بسیاری شاگردان دیده میشود که بصورت بسیار آسانی بخود مطمحش می-شوند. هرگاه وقت تان کم باشد مقدمه ارزیادی از کدام موضوع حاصل نتوانید مقدار کمی را که می آموزید باید واضح و معین باشد. پیش از هر چیز از قبول مفکورات مبهم و پیچیده اجتناب ورزید. عادت بدست آوردن معلومات سطحی موضوعات تباهی ذهنی را و انمود میکند. بسیار بهتر است که یک چند معلومات اساسی و عمده از یک کورس یا یک کتاب بدست آید و آنهارا بصورت واضح از آن خود سازیم نسبت باینکه صدها مفکوره نیم خام بدست آوریم.

عمر قلیل آمد و شغلت کثیر آنچه ضرور است بدان شغل گیر

فصل ششم

یک شخص چگونه خود را برای خواندن عمیقانه تربیه کند؟
پسندیده آنست که انسان از یک کتاب و یا وظیفه محوله مطالعوی بصورت سریع عبور کند پیش از آنکه بیک طرز عمیقانه بدان دست بزند چه در صورتیکه

کتاب دارای ارزش زیاد نباشد مطالعه سطحی و سرسری کفایت میکند. هر گاه
دارای ارزش باشد بکنفر تیز اندک دقیقانه بتمام کتاب برای حصول مفکورات
اساسی و نقطه نظر بیکه بآن مواد مفصل و موضوع مطابق باشد کمک شایانی
خواهد کرد پیش از آنکه بیک کتاب با مقاله را مطالعه نمایند تدارکات ضروریه
رابکار خواهند بست یعنی در باره موضوع فکر خواهند کرد و سوءالات و مسایلی
بمیان خواهند آورد که موضوع خواندنی میخواند آنرا حل کند و بر یادداشت‌های
تان از خوانندگی‌های سابقه و مباحثه مضمونی که بر این موضوع
اثر می‌اندازد و یا رهنمونی میکند بکنظر خواهد افتاد و بسط
در یافتن کدام چیزی در باره نویسنده و چگونگی و کیفیت این پارچه نوشته با آن
کتاب یا مقابله نیز خود را آشنا خواهند ساخت پیش از خواندن عمیق و دقیق باید
این چند مرحله طی گردد. اول موضوع را که میخوانید مطالعه کنید از نظر
بگذرانید و از آنچه که توقع در یافت آنرا دارید مفکوری تشکیل دهید. دوم
خودتان را بکتاب و نویسنده آشنا سازید سوم از بین موضوع معینه بسرعت عبور
نمائید که بکنظر اجمالی در باره تمام موضوع و مفکوره و پلان و نقشه نویسنده
بدست آورید بعد از آنکه این ترتیبات و تدارکات تکمیل یافت بخواندن عمیقانه
موضوع آماده میباشید.

۱- چون میخوانید مقصد و وظیفه محوله مطالعوی را در دماغ تان نگه دارید
به بینید که نظریات چگونگی با اصل مقصد مناسبت بهم رساننده و آنرا تقویه میکند
هنگامیکه دماغتان را مشوش دریا بید توقف کرده و مساله را دوباره بخاطر تان
بیاورید و آنرا بعبارتیکه میخوانید ربط دهید.

۲- متیقن باشید که مفکوره اساسی هر پراگراف را از آن خود ساخته‌اید. به آخر
هر پراگراف یا یک‌حصه و وظیفه محوله مطالعوی توقف کنید و بعبارت خودتان
فکر اساسی آن حصه را بخاطر بیاورید. در باره آن از خود سوءالات بکنید
به بینید که به مساله اصلی و نقاط نظری که پیش از آن آمده چه رابطه دارد. اگر

پراگراف واضح نباشد از سر بخوانید و در هر جمله جدا جدا فکر کنید و اگر جمله روشن نباشد در هر کلمه فکر جدا گانه نمائید متیقن باشید که بمعنی کلماتیکه بر میخورید آنها را پوره میدانید. و از لغات آن برای خود ذخیره در خاطر جمع کنید. بهر صورت اگر متیقن هستید که فکر اساسی پراگراف را میفهمید و وقتتان را به جمله ها و فقره های تنها ضایع نسازید بجز اینکه کلمات تخنیککی را که بعداً مورد احتیاج قرار خواهد گرفت یادداشت کنید. توقف کردن محض برای بخاطر آوردن آنچه خواننده اید بهترین طریقه تیقن حصول مفکوره اصلی میباشد. در اثنای خواندن دوباره بخاطر آوردن ضیاع وقت است بهر صورت عملانشان داده شده است که در مطالعه موثریت بیشتری میافزاید. حتی وقتیکه بفشار وقت دچار شوید در مطالعه زودزود توقف کنید که همه را مکرر از دماغتان بگذرانید و خود را بر آنچه خواننده اید امتحان کنید. باین طریق نسبت بخواندن سرراست مطالب زیادتری را تحت تسلطتان خواهید آورد.

۳- و قتی که به نکات مختلفه تان میدهید قضاوت کنید معیار خواندن تان را تغییر دهید. نکات مشکل و برجسته را آهسته آهسته بخوانید خود را متیقن سازید که آنها را فهمیده اید. نکات آشکارا تیز تیز بخوانید. از نکاتی که برای مقصد موجوده تان کدام اهمیتی ندارد ذخیر بزنید. اسرار مطالعه را بودن حصص مهم و مشکل و تمرکز دادن قوای دماغی بر آن ها میباشد.

۴- در خواندن از روی انتقاد فکر کنید و چنان نتایج بگیریید که از کتاب جلوتر روید. بکفسمت زیاد وقت مطالعه تان را به فکر کردن بر موضوع ابکه میخوانید صرف نمائید و نکات قابل حفظ را یاد کنید بسا شاگردان هر چه را که در یکسورق چاپی ببینند کور کورانه قبول میکنند اما شخصی که دقیقانه حقایق، افکار و نظریاتی را که میخواند مورد غور قرار میدهد و سنجش میکند محفوظ تر از آن اوست هیچ چیزی محض ازین نقطه نظر که در کتاب آمده حقیقت ندارد. و همچنین هم محض بجهت اینکه با افکار و نظریات سابقه تان موافقت پیدا میکند یا نه یکند

صحیح با غلط نمیباشد. بالاتر از همه چیز با دماغ باز و ذهنی را بطرف مضامون خواندنی تان اختیار کنید. به باور کردن آماده باشید. امانه بسیار آمده. ثبوت و دلیل فیصله‌ها و نتایج بک نویسنده را بار دیگر مورد بررسی قرار دهید. در جای که اطمینان نداشته باشید میل به تعویق انداختن قضاوت بهتر است. در موقع باز فکر کردن آنچه که می‌خواهید از خود چنین سوءالاتی بکنید آیا نویسنده حقایق را با صحت تام بیان میکند؟ آیا بین حقایق و نظریات فرقی قابل میشود؟ آیا نتایج او بالضرورت از ثبوت او پیروی میکند؟ آیا فیصله‌های او با نظریات مستقل شخصی تان موافقه میکند؟ بوسیله فکر کردن بر این سوءالات به نتایج شخصی خود تان خواهید رسید. خواه اتفاقاً با فکر نویسنده موافقه حاصل کند و یا نکند بهر صورت متیقن باشید که نتایج خردتان را طور قصدی و تجربی و موقوف به تغییر پندارید.

فکر کردن شما نسبت به اینکه به نتایج انتقادی برسد باید کارهای زیاد تری را انجام دهد. مورد استعمال و تمثیل نکات خواندگی را دریا بید. فکر کنید که چه نتایجی در عقب می‌آید. پیچیدگی‌های نظریه نویسنده چیست؟ این خواندن تان در مسایل دیگری که با آن در مجادله بوده اید چه روشنی می‌افکنند؟

بگذارید خواندن تازه تان بر یک تعداد موضوعات مربوطه فکر را برانگیزد.

۵- مفهوم عمده هر حصه موضوع خواندنی تان را ثبت کنید. در موضوع خواندنی به نقاط مهم که بر می‌خورید آنها را نشانی کنید (در صورتیکه کتاب از خود تان باشد) کشیدن یک خط به پهلوئی عبارت ساده ترین طریق علامه گذاری است اگر یک عبارت مخصوصاً مهم باشد در آن صورت دو خط به پهلوئی آن بکشید به پهلوئی نقاطیکه در باره آن متیقن نیستید یا در جاهائی که می‌خواهید تحقیقات بیشتری بنمائید علامه استفهامیه بگذارید. علامه‌های مخصوص دیگری نیز هر شخص قرار خواهش خود اتخاذ می‌تواند مگر مسأله مهم اینست که در خواندن تان یک سیستم یک رنگه و یک شکل داشته باشید. اگر کتاب

بخودتان تعلق نداشته باشد یادداشتهای تان را در یک کتابچه یادداشت ثبت کنید. در آخر هر پراگراف هنگامیکه توقف میکنید تا بر آنچه خوانده اید فکر کنید مفکوره اساسی را بوسیله یادداشت مختصر آشیه یا بواسطه علامه گذاشتن بخلاصه مطلب خود نویسنده اختصار نمایند. سوءالاتیکه برایتان پیدا میشود و در جاهائی که مثبت و منفی بودن بعضی نکات را با نویسنده سر دست میگیرید نیز ثبت کنید. یادداشتهای انتقادی و علامه گذاشتن به عبارات شما را مجبور میسازد که فکر کنید و نقاط اساسی و ضروری را درک نمائید. و در موقع تجدید نظر و یکمرآجه به نکات و موضوع خواندنی تان نیز کمک شایانی خواهد نمود.

۶- چون یک اوت لاین (رو عس مطالب یا خاکه) ذهنی یا تحریری موضوع را میخوانید ترتیب دهید. بعد تمام موضوع خواندنی را با این اوت لاین در ذهن تجدید نظر نمائید. مفکوره های حصص مختلف باید با هم دیگر مربوط ساخته شود. موضوع را به نقاط عمده و جزئی ترتیب دهید. تصویر روشنی از تمام موضوع بدست آورید. اختملاط و غشوش حقایق و نظریات بسی ربط حاصلی ندارد تمام محتویات موضوع را مد نظر گیرید. جزئیات را بمفکوره های عمده دسته بندی کنید اوت لاین تان را بحیث یک رهنما قرار داده نکته بنکته موضوع را فکر کنید. در جاهائیکه مطالب برای تان روشن نباشد بکتاب مراجعه کنید و دوباره بخوانید. اگر ضرورت افتد اوت لاین را تغییر دهید در خانه یقین حاصل کنید که بر موضوع بصورت عمومی منتظم و مرتب مینگرید.

۷- برای حاصل کردن تملک کامل بر وظایف خواندنی خانگی تان یادداشتهای تان را بسوءالات عمده ترتیب دهید. بواسطه تکرار آزمایش بر این سوءالات تجدید نظر کنید باین طریق اگر تکرار شخصی و تنهایی درست بکار انداخته شود در مؤثریت دوره های مطالعه تان سهم بارزی خواهید گرفت بر هر حصه خواندن تان یک یاد و سوءال تشکیل دهید. سوءالاتی را که بکنه موضوع سر دست برسد. این سوالات را در کتابچه یادداشت تان بنویسید. هر یک،

نقاط ضروری قابل حل را بصورت مختصر دست‌نویس کنید این - نظر به متشکله بمنزله فهرست بوده نشان خواهد داد که کتاب مطالعه شده دارای چه موضوعات است در تجدید نظر تان هم فوراً بعد از آن - و اندن و هم در مابعد، از خود هر سوال را بپرسید، در حالیکه جوابات متضمنه را بخاطر تان نگه دارید - و بی - یمنید که چطور بصورت خوب - نقاط ضروری را که بر آن سوال اثر می اندازد بیاد آورده میتوانید. بعد جواب تان را در مقابل یاد داشتها آزمایش کنید در هر جائیکه ضرورت افتد بکتاب اصلی مراجعه کنید تا فکر تان را در باره موضوع مخصوصی تازه و مستغنی سازید .

بر علاوه آنچه قبلاً تذکار یافت خود را در تهیه و بخاطر آوردن سوءالاتی که بموضوعات عمده تحت غور و بط میگیرید - نیز آزمایش کنید . به تجدید نظر در سوءالات دوام دهید و خود را بار بار آزمایش کنید تا اینکه تصویر کامل متشکله را در دماغ خود داشته باشید در اینطور تکرار عمل بصورت تنها با خود باید از کتاب نیز جلو تر روید، از خود بپرسید که چه سوءالاتی دیگری باین مربوط میباشد و چه اثبات دیگری بر هر سوال باید تحت سنجش و فکر گرفته شود . این افکار ضمنی و انتقادی را برای اینکه آنها را از مفکوره های نویسنده امتیاز دهید در یاد داشتهای خود در بین قوس یا با مخفف بنام خود دقتان بنویسید .

عقیق و نرگس و عنبر

یکی عقیق و دوم نرگس و سوم عنبر	بمن نمود رخ و چشم و زلف آن دلبر
یکی حیات و دوم قوت و سوم پیکر	عقیق و نرگس و عنبرش بستند، از من
یکی ضعیف و دوم قاصر و سوم لاغر	حیات و قوت و پیکر سه مایه بود مرا
یکی سپهر و دوم کوب و سوم گوهر	ضعیف و قاصر و لاغر شود بمحنت عشق

(ادیب صابر)

احمد علی معتمدی

نگاهی بزندگی چادر نشینان

افغانستان

کوچی‌ها دسته‌مردمانی هستند که بامو اشی خویش از ناحیه‌ای بنا حبه‌ای و از منطقه‌ای به منطقه‌ای بنا بر مجبوریت‌های اقلیمی و اقتصادی و عرف و عادات دیرینه در جریان سال کوچ میکنند.

روی این تعریف نباید اشتباهاً در وگرهای اطراف کابل رادسته‌ای از مردمان کوچی دانست و درین مبحث خود از آنها مطلقاً یادی نمی‌کنم زیرا آنها کارگران زراعتی بوده که طرز حیات و هدف زندگی و معیاریات شان با کوچپهائیکه اکنون از ایشان سخن میان خواهیم گذاشت مختلف است.

میگویند پیش از آنکه بشر زارع شود، بیک طرز حیات قدم گذاشت که ما آنرا از زندگی کوچی یا چادر نشین مینامیم و غربیان آنرا (Nomadism) گویند. ظاهراً در باره تاریخ، عرف و عادات و وضع زندگی کوچپه‌های افغانی کسی از نگاه آنتروپولوژی تحقیقات مفصل نکرده و کتابی در آن باره نمیتوان یافت تا معلومات عمیق و با لاقلاً عمومی بدست آورد.

نگارنده آنچه اکنون تقدیم میکند، عبارت از یک دسته یادداشت‌های پراکنده ایست که هنگام سیاحت علمی در اکثر نقاط کشور با دانشمندان خارجی (در مورد انتوگرافیک مغول) و مشاهده هزاره‌جات برداشته است.

در سفر با انوموبیل و مخصوصاً سفر با اسب در مسیر خود بابسا از طوایف کوچی تصادف میکنید، در چنین مواقع آرزو این میباشد که شخص لحظه‌ای در زیرخیمه

این مردمان آواره استراحت کند، مگر در آن اوقات محدود جهانگرد به زحمت مجال بیابد مختصری از سیمای زندگی آنها را مشاهده کند.

من در هنگام سیاحت بزیر خیمه اکثر کوچی ها پناه برده ام استقبال این طوایف نجیب در برابر من مانند فضای خیمه گرم بود اینها در زندگی ساده و خردمندانه خود را از مهمان حتی مهمان نابهنگام دریغ نمیکنند. گرفتن پول را در مقابل تادیه غذا برای خویش ننگ و عار میدانند، بیک خانواده کوچی گرچه بینوا باشد حاضر است گر سینه بماند اما هرگز حاضر نیست مسافری از زیر چادر سیاهش گرسنه برود، مسافر اگر سیر هم باشد باید چیزی بخورد البته آتش و نمک را در شب بکسی نمیدهند، زبر اعقیده دارند که آفت بالای مال و اولادشان نازل میشود. این طوایف شجیع عادت دارند که از هر کسی که به خیمه آنها پنا برد دفاع کنند، گرچه این عمل بتباهی شان منجر شود.

افغانستان هنوز دارای دو نوع یعنی نیمه کوچی کوچی است و کوچی های مطلق که مسکن نشینان آنها را مالدار میگویند.

کوچبهای پنبتون یک حیات دارند و تحت فرمان یک ریش سفید قبیله که از طرف اعضای خانواده ها انتخاب میشود رهنمائی و سیادت میشوند. چندین خانواده چادر نشین پنبتون که عبارت از برادران و پسران، خواهران عم ها، خاله ها، و پسران شان زیر یک خیمه گرد هم جمع میشوند و یک اتحادیه اقتصادی مشترک، ساحه حیاتی مشترک و یک علاقه و هدف مشترکی ایجاد میکنند.

چادر نشینان شنواری، آکاخیل، خرونی و صرو صافی پنبتون که هنگام بهار کوچکنه را ترک داده از راه مقر داخل هزاره جات میشوند تا موسم تابستان را بگذرانند مثال خوبی درین زمینه شده میتواند. مشاهده خیمه این کوچیها که از پنج تخته چادر و دو از ده پایه تشکیل شده بیننده شهری را متعجب میسازد وقتی می بینند که تاسی نفر زیر آن بامنتهای اتحاد و اتفاق امرار حیات میکنند تعجب بیننده بیش تر میگردد.

این طوایف بیشتر میگویند بین اهل خود دازد یاد نسل کنند به عبارت دیگر عمو ما اند و گمین اند مگر استثنای جو ددار دچنانچه چادر نشینان نورزائی که موسوم تابستان را در غورات سپری میکنند، ازین ناحیه دخترانی را بزنی میگویند و ازدواج میکنند، اما دختران خویش را بایشان نمیدهند.

گرچه بک عدم اشتراك در زندگی اجتماعی بین چادر نشینان و ساکنین این منطقه موجود است باهم تاثیراتی از نگاه کلتور بالای یکدیگر وارد آورده اند، مثلا کوچبهای پبنتون به لهجه هزارگی فارسی حرف میزنند و عده از هزاره ها مانند پبنتون هادوغ میزنند.

باشندگان غورات ظاهرآ از اقوام کوچی توصیف میکنند و کمکهای آنها را (در عصر فیودالیزم) یاد آور شده اظهار سپاسگذاری میکنند در خوشی و غم یکدیگر اشتراك میورزند، کثرت ارتباط کوچبهای پبنتون طوایف مغول و تینی را تحت تاثیر خویش در آورده است، بحدیکه امروز شمادری حیات اجتماعی و اقتصادی مغولهای غورات کمتر ثقافت مغولی را میباید. تیمنیها اگرچه عموما خیمه های ایماق را حفظ کرده اند در باقی اجزای زندگی پبنتون ها را دارند یعنی مانند پبنتون هالباس میپوشند، میسرا ایند و میرقصند، بعباره دیگر کوچبهای پبنتون معلمین موسیقی این اقوام دد نشین اند.

کوچبها یک اقتصاد نیم اتکاء بخود دارند و ظاهرآ فقیر بنظر جلوه میکنند اما اگر از مالداران و باقی دارائی آنها حساب بگیریم در قطار سرمایه دارها قرار میگیرند البته این دارائی مجموعی است و شخص واحد ایشان را نمیتوان غنی نامید؛ اراضی زراعتی را که در سلسله های هزاره و غورات تصاحب و حق ملکیت خود را از زمان امیر عبدالرحمن خان باثبات میرسانند با استخدام دهقانان آن نواحی کشت میکنند، تا هنگام تابستان به آن مناطق میرسند غله داشته باشند.

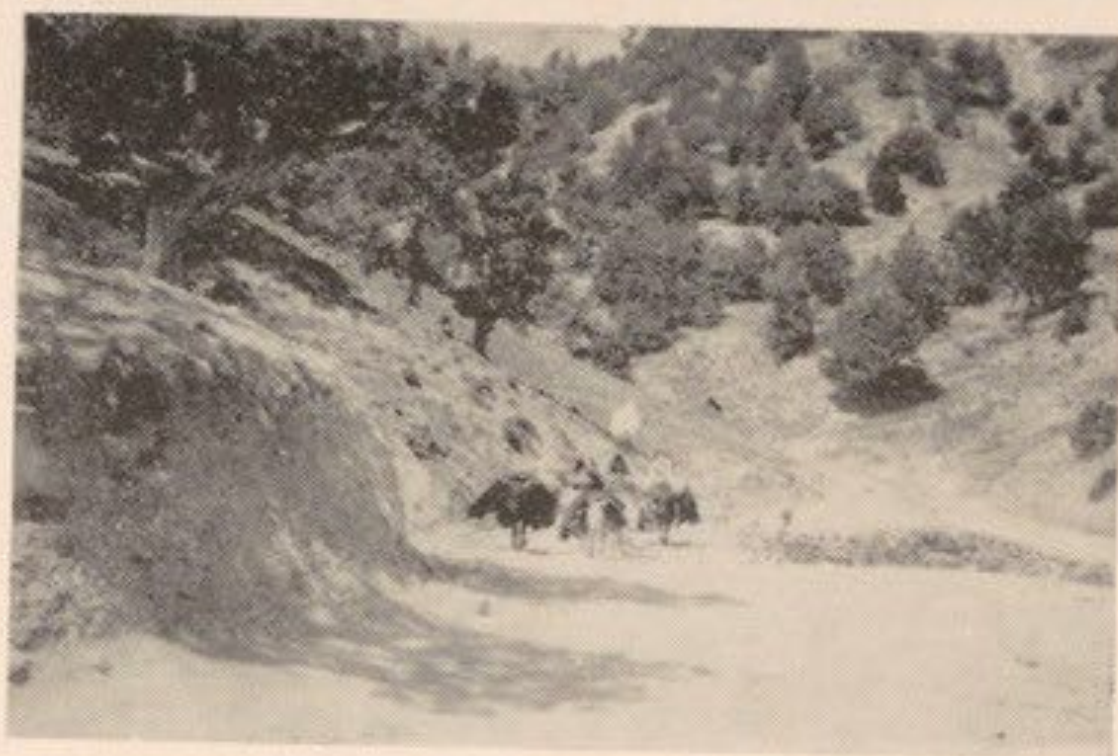
این کوچیها همه ساله اموال را بدون پابندی به مواعین گمرکی با خود با افغانستان می‌آرند ، این اموال از قبیل پارچه‌ها ، چپلی و غیره میباشد که بر اهالی مناطقی که در آن رحل اقامت افکنده‌اند عموماً به قسم تبادل و گاهی فرض با سود بفروش می‌رسانند . این عمل چادر نشینان نشان میدهد که در حیات اقتصادی اجتماع روستائی نقش خوبی دارند ، لیکن اکثر دهکده‌ها که (علفچر) وافر ندارند ، زیاد متضرر میشوند « زیرا در نصف سال چراگاه تمام میشود و حیوانات بی علف مانده شیرشان خشک و خود لاغر و بیمار میشوند . پس روستائیان آنسرزمین برای دریافت علف دچار مشکلات زیاد میشوند و چارپایان شان لاغر و ضعیف میگردد ، از طرف دیگر رمه‌های کوچی‌ها را رضی زراعتی را با سرگین خویش کود داده حاصلخیز می‌سازند و زمیندار از قبیله کوچی درین مورد را رضی است

کوچی‌های پبنتون در تنظیم خیمه مانند اعراب بادیه نشین اند و با اصطلاح خود آنرا غژدی میگویند قماش آنرا زنان از موی بز ذریعه آله ای که (تانسته) میگویند میبافند . این خیمه ها عموماً متشکل از شش پارچه است که عرض هر کدام آن بطور اوسط $1/35$ متر و طول آن $4/15$ متر می‌آید و هر نخته آن در ظرف پنج روز بافته میشود . این پارچه های پلاس توسط دو ازده چوب استوار میگردد یعنی چهار (اچه) یکطرف و چهار (اچه) طرف مقابل و یکستون دوشاچه مانند که اسکام را محکم گرفته و خود اسکام نیز از ۴ پارچه چوب تشکیل شده است .

هر جا که خیمه را استوار میکنند در یک گوشه داخل آن آبخوری برای بره‌ها تهیه میکنند تا بره های کوچک از برودت شب ایمن باشند ، متصل آن آذوقه و خرجینهای آرد و البسه خود را میگذارند ، در یکی از کنجهای غژدی آتشدان می‌سازند . در کنار خیمه محوطه ای برای نماز خواندن می‌سازند که عبارت از چهار دیوار کم ارتفاع و بدون سقف است . ظرفی که استعمال میکنند مسی و نیز درین

او اخرازمونیم میبا شد . نان را به تنور نه بلکه بر تابه میپزند که ضخیم تر از (نان تاوگی) کابل است .

خوراك عموم مردمان کوچی عبارت از مشتقات لبنیات میباشد اما يك حصه این محصول را بصورت پنیر ، روغن و قروت بفروش میبرسانند . برای اینکه مسکه و دوغ بدست آرند ماست را در مشکی انداخته در چوب خیمه و باسه پایه ای می آویزند ، سپس يك مقدار آب در مشک انداخته در چوب خیمه و باسه پایه ای می آویزند ، سپس يك مقدار آب در مشک افزود کرده شور میدهند . بعد از ساعتی دوغ و مسکه بدست می آید . برای اینکه قروت حاصل شود دوغ را جوش داده در چادر سپیدی که بته های کوهی هموار کرده اند دوغ جوش داده را میریزند و قتیکه حرارت آفتاب آنرا خشک کرد ، بشکل کلچه ها آنرا میبرند . قروتی يك غذای ساده و سهل آنهاست که همیشه مصرف میکنند . و آنمقداری قروت سائیده است که بر پارچه های نان انداخته میشود و بر آن روغن داغ میکنند . زنان چادر نشین خیلی فعال و زحمت کش اند و تمام فعالیت های روزانه که برای تامین زندگی لازم و ضروری است انجام میدهند از دوشیدن گرفته تا بافتن و استوار کردن خیمه ها تا مابدوش زنان است . زنان چادر نشین پارچه های قشنگ نمود میسازند ، برای اینکار زنان باهم گردمی آیند و نماشای نمود مالی برای شهریان دلچسپ است ، دسته از زنان هنگام اینکار بيك آواز آهنگ دلگشی میسرایند . نمودرا چنین می مالند ، پشم گوسفند را شسته تریشه های آنرا خرد میسازند بعد اندك اندك با لای بيك انجام گلیم میگذارند . بعد چندین زن در حالیکه پشم را مرطوب میکنند سر گلیم را قات کرده و میمالند و میسرایند تا اینکه با انجام دیگر گلیم برسند ، در آن وقت پارچه نمود به تناسب آن گلیم تشکیل میشود بعد مردان آنرا توسط پای خود میمالند تا نمود سخت و محکم گردد .

خانواده از چادر نشینان مغول (از قرم لاغری)
در حال ورود به بیابان خود .

خانواده از چادر نشینان پښتون در یکی از
دره های غوروات

The page is mostly blank with some faint, illegible markings and a small, dark smudge on the right side.

از پارچه نازک نمد سفید قبائی کشاده میسازند که آنرا کرخی میگویند. این لباس با شکوه را شهریان و اهل ذوق بسیار می پسندند و از نقایس افغانستان است. اعلیحضرت معظم همایونی در یکی از فوتوهای خود باین لباس دیده میشوند. کوچیهای پنبتون بطرز زندگی خوبش خیلی علاقه مند اند و از مسکن نشینی خوش شان نمی آید البته در اسکان ایشان در وادی هیر مندان تا درجه ای موفقیّت حاصل شده است اما توجه درین مساله اجتماعی ذی اهمیت است.

این طوایف عاشق اسلحه بوده بمالداری شوق زیاد دارند. یکی از صفات برجسته آنها اینست که همیشه طرفدار ضعیفان بوده از آنها دفاع میکنند. اکنون موقع آن رسیده که از نیمه کوچیهای افغانی چیزی بگویم، پس بهتر است که از جنوب هندو کش بشمال آن بروم زیرا ایشان نیز طرز حیات - اچمیپی دارند. نیمه کوچیهای غیر پنبتون آنجا طرز خیمه ای را استعمال میکنند که مدور بوده مانند ترکان قدیم و مغولهاست و آنرا (خرگاه) گویند این قبایل موقع که اراضی زراعتی خرید را خود کشت کردند و علفهای اطراف منطقه شان رو به تمام رسید قشلاقها را ترک و پشت به دشت و رو بسکوستان کرده با مواشی و خیمه های خود حرکت میکنند تا اینکه به علفزارهای هندو کش برسند، و در آن مناطق بر حسب ملکیت دیرینه ایلا قها را تشکیل میدهند. این کوهستان را که در اخیر بهار اشغال و در اوخر تابستان ترک میدهند با صلاح خود بند میگویند.

خانه های آنها گلی و باسقف گنبدی ساخته شده، لیکن عموماً در هنگام زمستان نیز عده زیاد ازین نیمه کوچیها در خرگاه بسر میبرند. خرگاه های آنها نسبت به خیمه های کوچیهای پنبتون مصرف زیاد تر دارد. یعنی یک خرگاه بطور اوسط در اطراف پنجاه هزار افغانی ارزش دارد، در حالیکه یک غرذی بیش از دو هزار افغانی ارزش ندارد:

مواشی آنها مشتمل بر شتر، گوسفند، های قره قلی و قندهاری و ترکی است. در دارائی آنها تفریط و افراط وجود دارد، یعنی بعضی خازواده ها محض یک روزه و عده‌ی زیاده از پنجاه هزار روزه دارند. (رویه در اینجا عبارت است از هزار گوسفند) مواشی این نیمه کوچیها (مانند مواشی کوچیهای پنبتون) در اقتصاد مملکت تا ثیر زیادی دارد. امتیاز پرورش مواشی اینجات تولید پوست قره قلی است، و هم-بین مردمان اند که اسعار خارجی را در بدل پوستهای قشنگ خویش برای مملکت بدست می‌آورند.

چون این نیمه کوچیها بزراعت و چوپانی بیک تناسب علاقه دارند و در جریان سال ازین دو درك امرار معاش مینمایند، پس میتوان گفت اینها دو سبک حیات دارند، حیات زراعتی و چوپانی از نگاه ساختمان اجتماعی هم اکز و گمین و هم اندو گمین اند و بیک زندگی اکستریشن دارند بدین نسبت ثقافت آنها با یکدیگر اختلاط پیدا کرده است و مشکل است که ثقافت ایشانرا از همدیگر تشخیص بدهیم.

زندگی کردن من مردن تدریجی بود

شب که در بستم و مست از می نابش کردم	ماه اگر حلقه بدر کوفت جوابش کردم
دیدم آن نرگس خط دشمن جان بود مرا	گرچه عمری به خطا دوست خطا بش کردم
منزل مردم بیگانه چو شد خانه چشم	آنقدر گریه نمودم که خرابش کردم
شرح داغ دل پروانه چو گفتم با شمع	آتش در دلمش افگنده و آبش کردم
غرق خون بود و نمی مرد ز حسرت فرهاد	خواندم افسانه شیرین و بخوابش کردم
دل که خونابه غم بود و جگر گوشه درد	بر سر آتش جور تو کبابش کردم

زندگی کردن من مردن تدریجی بود

آنچه جان کند دلم عمر حسابش کردم

«فرخی یزدی»

لست فارغ التحصيلان رشتهء ادبیات (۱۳۳۵) پوهنځی

کامیاب

- ۱: محمد نسیم نکهت سعیدی
- ۲: محمد رحیم الهام
- ۳: عبدالرشید عیسوی
- ۴: محمد اسمعیل زاهل
- ۵: محمد قاسم وارسته
- ۶: میر محمد علی

مشروط

- ۷: حبیب الله تزی
- ۸: غلام جیلانی هنگامه

لست فارغ التحصيلان رشتهء تاریخ و جغرافیه (۱۳۳۵) پوهنځی

کامیاب

- ۱: عبدالنواب
- ۲: گل احمد
- ۳: غلام رحمن
- ۴: نور محمد هیر مندی

مشروط

- ۵: سید اولیا
- عبدالرؤف
- ۷: محمد یعقوب برپان

ADAB.

DIRECTOR: OBAIDULLAH SHAYWAYANA

Address:

FACULTY OF LETTERS

SHARI-NAW

KABUL

AFGHANISTAN

گوشه از عمارت پوهنځی ادبیات

کتابخانه ملی افغانستان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**